

Κείμενο/κάλεσμα του ελεύθερου κοινωνικού χώρου «αλτάι» για τους από τα κάτω, για την κοινωνία, για την ίδια τη ζωή

Αλτάι, ένα ταξίδι χωρίς αρχή και τέλος. Δίχως περιφραγμένα αφηγήματα, δεισιδαιμονίες και ιδεολογικές κατασκευές. Κάτω από τα σύννεφα, στην εμπειρία του ανοικτού, εκεί που όλα παίζονται και θα παιχτούν. Ένα σκίρτημα χαράς χωρίς μεσολάβηση, μια δράση χωρίς θέαμα. Όλα τα άλλα είναι Κράτος.

Εδώ στα Εξάρχεια, στο μητροπολιτικό κέντρο, στη γειτονιά του κόσμου. Μια γειτονιά γνώριμη για μας μέσα από την δεκαπενταετή ζωή μας στο ιστορικό «Nosotros». Μια γειτονιά με πολύμορφα και πολυεπίπεδα υποκείμενα, που παρήγε και παράγει ιστορία, ποίηση, λογοτεχνία και πολιτική. Αυτός είναι ο λόγος που αυτή η γειτονιά δέχεται σήμερα την επίθεση της καθεστωτικής πολεοδομίας με μετρό, αναπλάσεις και με μια εκτεταμένη αστυνομικρατία. Στόχος ο τεμαχισμός και η διάλυση του δημόσιου χώρου και η ιδιωτικοποίηση των κοινωνικών σχέσεων.

Ο Ε.Κ.Χ. είναι το έδαφος που μας εισάγει στον δημόσιο χώρο. Εκεί που κάθε μέρα διεξάγονται οι εμφύλιοι για το νόημα της ζωής σε όλα τα επίπεδα. Εκεί που το άτομο, τα κοινωνικά στρώματα, οι τάξεις αναμετριοούνται για την ίδια την ύπαρξη, αλλά και την προοπτική τους, εκεί που η σύγκρουση αξιών και σημασιών καθορίζει τον χρόνο, την ελευθερία, την ίδια τη ζωή.

Μέσα στις σημερινές συνθήκες, οι ελεύθεροι κοινωνικοί χώροι μπορούν να αναδείξουν το συλλογικό με νέους όρους, ώστε αυτό να γίνει ανάχωμα όχι μόνο απέναντι στην γενική εξατομίκευση, αλλά και στη διαρκή επέκταση της ιδιωτικοποιημένης και φιλελευθεροποιημένης πρακτικής ακόμη και σε κάθε τι εναλλακτικό που θέλει να παρουσιάζεται με

ριζοσπαστικό/ανατρεπτικό πρόσημο. Η προοπτική είναι οι Ε.Κ.Χ να αποτελέσουν ένα εμπράγματο κυτταρικό παράδειγμα της μικρής αυτόνομης κοινότητας.

Η ίδρυση τέτοιων κέντρων είναι την ίδια στιγμή μια πολιτική επιλογή, μια στρατηγική για τη νίκη του κόσμου μας, χαράσσοντας την όλο και μεγαλύτερη διεύρυνση του ζωτικού μας χώρου και της δύναμης της κοινωνίας απέναντι στο κράτος και το κεφάλαιο. Ως απαραίτητο πρώτο βήμα αυτής της στρατηγικής είναι η εδαφικοποίηση των αγώνων μας μαζί με την κοινωνία μέσα από τη δημιουργία και δικτύωση κοινοτήτων και κοινών σε αντιπαράθεση με το υπάρχον. Εκεί όπου θα σφυρηλατηθεί η ενότητα των καταπιεσμένων, η σχέση μεταναστριών/ών με ντόπιους, ώστε μέσα από την αλληλεπίδραση να έρθει κοντά η δυτική με τη μη-δυτική σκέψη και πρακτική, από ανθρώπους που αγωνίζονται καθημερινά ενάντια στο σύστημα της κυριαρχίας σε όλα τα επίπεδα, από το πιο απλό έως το πιο σύνθετο.

Η ονοματοδοσία του χώρου προήλθε από το γλυπτό γεράκι που σκεπάζει με τα φτερά του το κοινωνικό μας κέντρο. Το «αλτάι» είναι εμπνευσμένο από το ομώνυμο έργο της συγγραφικής κολεκτίβας Wu-Ming (a.k.a. Luther Blisset) που πάντα μας παρότρυναν να απαλλαγούμε μια και καλή από τη λογική του *individuum* και να οδηγηθούμε προς μια κουλτούρα του *condividuum*. Αυτή λοιπόν, η υβριδική ράτσα γερακιού, στο εν λόγω πόνημα παρουσιάζεται ως σύμβολο της συνεύρεσης των πολιτισμών, μα και της ισότιμης αλληλεπίδρασης ως μέσου για την υπέρβαση των δυνατοτήτων του ατομικού και την εκτίναξη σε κάτι σπουδαιότερο, προσδοκά αυτό ακριβώς, να προετοιμάσει και να προεικονίσει το διευρυμένο τώρα ευρισκόμενο πάντα σε κατάσταση αναμονής.

Ανοίγουμε ένα νέο κοινωνικό κέντρο για τη έξοδό μας στον δημόσιο χώρο και ταυτόχρονα επιθυμούμε να δημιουργήσουμε έναν κοινό τόπο διαρκούς συνεύρεσης, διαβούλευσης και διάδρασης με όλες, όλους, όλ@.

Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος «αλτάι»

Αντιεξουσιαστική Κίνηση – ΕΚΛΟΓΕΣ 2023: Επιστροφή στα βασικά επίδικα

Στις εκλογές που έπονται δεν υπάρχει κανένα στοιχείο πολιτικής και κομματικής αντιπαράθεσης, παρά μόνο αυτή για τη νομή της κυβερνητικής εξουσίας ξεμαγεμένη από κάθε μικρή ή μεγάλη υπόσχεση/αυταπάτη.

Στρατηγικό κέντρο αυτής της υπόσχεσης ήταν και είναι η κρατική διαχείριση-κυβερνησιμότητα, επενδεδυμένη πάντα με εξωραϊστικά αφηγήματα. “Αποχουντοποίηση”, αλλαγή και κοινωνικό κράτος, εκσυγχρονιστικό κράτος και ανάπτυξη, επανίδρυση του κράτους, “λεφτά υπάρχουν”, κράτος χρεοκοπίας και εκτάκτου ανάγκης, αντιμονοπωλιακό, αντιμνημονιακό και κοινωνικό κράτος, επιτελικό κράτος κ.ο.κ.

Σε καμία από αυτές τις περιόδους το Ελληνικό Κράτος δεν έπαψε να αποκαλύπτει σε κρίσιμες στιγμές του κοινωνικού ανταγωνισμού το πραγματικό του πρόσωπο. Διεφθαρμένο, ρουσφετολογικό, πελατειακό, λησταρχικό, εγκληματικό και Greek Mafia.

Ήταν ο Δεκέμβρης του 2008, οι πλατείες του ‘12, ο πάτος του Αιγαίου, και το έγκλημα στα Τέμπη που τράβηξαν με εκκωφαντικό τρόπο το χαλί της σαγηνευτικής απάτης όλων των προεκλογικών προσδιορισμών του κράτους.

Θα το πούμε για άλλη μια φορά: Το κράτος από την ουσία του δεν μεταλλάσσεται. Αντιθέτως, συσσωρεύει διαδοχικά την εμπειρία της προσταγής και ταυτόχρονα προσλαμβάνει ισχύ από όλες ανεξαιρέτως τις πολιτικές που επιδιώκουν την διαχείρισή του. Δεν καταλαμβάνεται αλλά καταλαμβάνει. Οι επίδοξοι διαχειριστές σε αυτή την πραγματικότητα μας καλούν να ανταποκριθούμε να συμμετέχουμε και να συνυπογράψουμε μέρα-μεσημέρι.

Όσο εξειδικεύεται η παραπάνω γενική οπτική στα επίδικα των κοινωνικών μετώπων τόσο η σαγήνη του ψέματος γίνεται πιο

επαίσχυντη. Και για του λόγου το αληθές ή για την άρση κάθε αντιπαράθεσης μεταξύ δεξιάς και αριστεράς -μεταξύ Ν. Δημοκρατίας και Σύριζα ή εν δυνάμει κομμάτων τύπου Σύριζα- αυτός επιβεβαιώνεται και από τα παρακάτω:

– **Φράχτης του Έβρου.** Ένα τείχος όπου διευρύνει τον υγρό τάφο του Αιγαίου για κάθε κατατρεγμένο και αποκλεισμένο αυτού του κόσμου. Αυτά τα 140.000 μέτρα λεπιδοφόρου συρματοπλέγματος αριστερά και δεξιά συναγωνίζονται να επεκτείνουν.

– **Εξορύξεις. Ενώ η El Dorado.** Συνεχίζει την καταστροφή στις Σκουριές με την άδεια της προηγούμενης κυβέρνησης, η μεγάλη ιδέα της γενίκευσης των εξορύξεων βρίσκει σε πλήρη συμφωνία την πλειοψηφία των κομμάτων από αριστερά-δεξιά .

– **Ενεργειακό-Ακρίβεια.** Το μόνο που μένει στους επίδοξους κυβερνητικούς είναι η διαχείριση της ενέργειας και της ακρίβειας και η τροφοδότηση των αποθηκευτικών χώρων των κερδοσκόπων με περισσότερη ενέργεια και κέρδη.

– **Εργασιακό.** Φρόντισαν με ιδιαίτερο ζήλο να εκτοπίσουν την Εργασία από κάθε παραγωγική δραστηριότητα, να την τεμαχίσουν-ελαστικοποιήσουν, να την μερικοποιήσουν και να την παραδώσουν στο εφοδιαστικό κεφάλαιο. Αυτή την Εργασία και με αυτούς τους όρους καλούνται να διαχειριστούν τα κυβερνητικά κόμματα.

– **Ανάπτυξη.** Επενδύσεις και ιδιωτικοποιήσεις συγκροτούν την μοναδική προοπτική για όλα ανεξαιρέτως τα κόμματα αφού έχουν ήδη φροντίσει να εντάξουν στο ΤΑΙΠΕΔ ότι είναι δυνατό να πουληθεί.

– **Καταστολή.** Η παρούσα κυβέρνηση ολοκλήρωσε ότι η προηγούμενη είχε αρχίσει σε επίπεδο καταλήψεων, διωγμών και κρατικής τρομοκρατίας και είναι έτοιμοι για νέα δολοφονική εξόρμηση σε μετανάστ(ρι)ες, ανέργους/ες αλλά και ενάντια στη νεολαία που θα βρουν σύντομα μπροστά τους.

Η πολιτική κατάσταση των από πάνω, μια κατάσταση Βαϊμάρης έλλειψης κάθε πολιτικού νοήματος και ενδιαφέροντος, την οποία βιώνουμε και είναι μόνο αυτό που φαίνεται και αυτό που η κοινωνία με την κυνική αποστασιοποίησή της καταγγέλλει. Είναι οι μόνες εκλογές τόσο αδιάφορες και άδειες από περιεχόμενο, νόημα και φυσική παρουσία, που από την επόμενη μέρα θα κυλήσουν τα πράγματα σαν να μην είχε συμβεί τίποτα. Αφού ακόμη και οι νικητές είναι προαποφασισμένοι σε αυτή την πιο μίζερη εκλογική διαδικασία από την μεταπολίτευση μέχρι σήμερα.

Αυτό, όμως, που σιγοβράζει είναι αυτό που θα κληθούν σύντομα οι κυβερνητικοί να αντιμετωπίσουν. Η νεολαία έχει αηδιάσει

βλέποντας το τείχος του αποκλεισμού μπροστά τους. Οι κατώτερες τάξεις δεν έχουν άλλα περιθώρια επιβίωσης, αλλά και η κοινωνία γενικότερα βρίσκεται σε κατάσταση μιας στιγμής πριν από την μεγάλη αποσυμπίεση.

Τα σύγχρονα κινήματα διεκδικούν το δημόσιο χώρο πέρα από κόμματα, συνδικάτα και παραδοσιακές δομές διαπραγμάτευσης και εμείς συντασσόμαστε με αυτή την προοπτική για ένα ελεύθερο, δημόσιο και κοινωνικό έδαφος πέρα από τις εκλογές.

Ήδη οι σύγχρονες εξεγέρσεις έχουν κάνει την εμφάνισή τους και σύντομα θα κληθούμε να απαντήσουμε αν και πως θα συμμετέχουμε σε αυτό που κοινωνική πλειοψηφία θα διεκδικήσει. Ας προετοιμαστούμε.

- ΟΥΤΕ ΑΝΑΘΕΣΕΙΣ ΟΥΤΕ ΥΠΟΤΑΓΗ
- ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΤΗ ΖΩΗ

- ΜΕ ΤΗΝ ΑΜΕΣΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑ

Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Το πιο σταθερό πόδι τής πολιτικής ετερονομίας: Η αντιπροσωπευτική δημοκρατία

Του Γιώργου Κτενά

Το μουνδιασμένο ενδιαφέρον που προέκυψε για τις εκλογές συνοδεύτηκε από μια στοιχειώδη αναπλαισίωση της νομιμοποίησης που έχουν τα κόμματα εξουσίας, αλλά σε περιβάλλον ευρύτερης περιφρόνησης προς το πολιτικό σύστημα. Ο λόγος που συμβαίνει αυτό αφορά το σώριασμα της ονειροφαντασίας που είχε δημιουργήσει η Αριστερά, καθώς οι ρεφορμιστικές προτάσεις και πολιτικές δεν ξέφυγαν ποτέ από τα στενά όρια της σοσιαλδημοκρατίας (όπως συμβαίνει παγκόσμια). Παρόλα αυτά

κατάφερε να αφομοιώσει στην πρώτη κυβερνητική πορεία προς την εξουσία ένα μεγάλο μέρος τής κινηματικής πρακτικής και δράσης, αν και ποτέ δεν ήταν ή έγινε πολιτικός φορέας έκφρασης κινημάτων. Γιατί υπήρξαν (και υπάρχουν ακόμα) πολιτικά υποκείμενα που πίστεψαν ότι τα ζητήματα που είχαν αναδειχθεί κοινωνικά, θα μπορούσαν να βρουν αυθόρμητη θεσμική λύση. Αυτή η εξέλιξη έφερε σε έναν βαθμό την αύξηση της ταχύτητας για την ήττα των κινημάτων.

Το έλλειμμα κριτικής στο κυρίαρχο φαντασιακό δεν ξεμακιγιάρει τις πραγματικές συνθήκες που πρέπει να αμφισβητήσουν και να συγκρουστούν με την κανονικότητα της ανάθεσης, του κρατισμού, των αναλλοίωτων θεσμίσεων σε δεξιό ή αριστερό κυβερνητισμό. Αρκεί να σκεφτούμε ότι η πιο ακραία εκδοχή θεσμικής κριτικής (που πολλές φορές γοητεύει και τους αναρχικούς) αφορά το σχήμα τού διαλεκτικού υλισμού με τη βάση (-Οικονομία) και το εποικοδόμημα (-Πολιτική εξουσία). Άρα μετασχηματίζοντας τις σχέσεις παραγωγής θα αλλάξει νομοτελειακά και η πολιτική εξουσία -πιάσε το αυγό και κούρεφ' το δηλαδή. Είναι διαφορετικό το πλαίσιο λειτουργίας του κοινοβουλευτισμού (πολλές φορές και του εξωκοινοβουλευτισμού) και διαφορετικό εκείνο τής προεικόνισης της νέας πραγματικότητας που θέλουμε να δημιουργήσουμε. Ευτυχώς που το ζαπατίστικο μοντέλο αποκατέστησε πολιτικά την προεικόνιση στον αισθητό κόσμο. Τον υλικό κόσμο, για να μιλήσουμε με τη δική τους γλώσσα.

Γιατί είναι η κάθετη μορφή οργάνωσης στον τρόπο που λαμβάνονται οι αποφάσεις και η οριζόντια στον εθελοντισμό που δημιουργούν τη γραφειοκρατία εντός των μεγάλων ή μικρών κομματικών μηχανισμών, με αποτέλεσμα να θέλουν να εκφράσουν την κοινωνία αλλά να μην παρατηρούν ότι η κοινωνία λείπει. Κι εδώ, προφανώς, έχει ενδιαφέρον το κάλεσμα της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης που βάζει ως επίκεντρο εναλλακτικής την Αντιεξουσιαστική Συνέλευση, για την αυτεξούσια κατάκτηση

της προοπτικής με βάση την οριζοντιότητα, την αυτοοργάνωση, την αντι-ιεραρχία. Ως μια δυναμική και διαρκώς αυτοθεσμίζουσα δομή και όχι ως μια τεχνική ιδεολογική φιλελεύθερη κατασκευή των πλασιέ της επανάστασης, που αθροίζουν ατομικές γνώμες.

Να βρεθούμε ακροθιγώς σε εκλογικά μονοπάτια: Η ψήφος στις εκλογές δεν εκφράζει μια άποψη αλλά, αντίθετα, αναθέτει μια εντολή – Η ανάθεση εξουσίας υπάρχει σε αστικό και δημόσιο δίκαιο (-το δημόσιο αφορά την κοινοβουλευτική εντολή), μόνο που στη δεύτερη συνθήκη δεν υπάρχει λογοδοσία. Άρα η αντιπροσωπευτική δημοκρατία (είτε με απλή είτε με αυξημένη αναλογική) αποτελεί το πιο σταθερό πόδι της πολιτικής ετερονομίας. Για αυτό θα πρέπει να αναδειχτούν τα φαντασιακά που φτύνουν το χτικιό της ανάθεσης και αναδεικνύουν το Δημόσιο ανάμεσα στο εγκλωβιστικό δίπολο Κρατικό-Ιδιωτικό. Με παράλληλη κατάργηση των τμημάτων της κοινωνίας που παρασιτούν, με αιρετούς και άμεσα ανακλητούς εκπροσώπους, δημιουργία πυρήνων αυτόνομης συνείδησης και οργάνωσης. Μια βαθιά κοινωνική αντιεξουσιαστική διαδικασία που θα απομαγεύσει είτε από την προσμονή των θεσμικών διευθετήσεων είτε από το μαρξιστικό φαντασιακό, που θέλει τη χειραφέτηση σε οικονομικό και πολιτικό πεδίο να γίνεται σε κεφάλαια. Πάντα μέσω της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας. Δηλαδή απομάγευση από πρακτικές που δοκιμάζονται σε παγκόσμια κλίμακα εδώ και δύο αιώνες. Και, για όποιον δεν το έχει παρατηρήσει, έχουν διατηρήσει τα κοινωνικά θέματα δύο αιώνες πίσω.

Η μάχη του Sainte-Soline –

Διαμαρτυρίες κατά των δεξαμενών νερού στη Γαλλία

Του Γιάννη Μαλαματίνα

(δημοσιογράφος, ακτιβιστής)

Είναι ένα πρωινό Σαββάτου βαθιά στη δυτική Γαλλία. Κάπου μεταξύ των πόλεων Nantes, Poitiers και Bordeaux. Δεκάδες χιλιάδες ακτιβιστές, οργανωμένοι σε διάφορες πορείες, ξεκινάνε απ' ένα αυτοδιαχειριζόμενο κάμπινγκ, που στήθηκε μέσα σε μια μέρα, δίπλα στο ειδυλλιακό χωριό Vanzay. Οι διαδηλωτές περπατάνε προς την κατεύθυνση του εργοταξίου κατασκευής μια τεράστιας λεκάνης νερού, τη λεγόμενη «μέγα-λεκάνη», που στα γαλλικά ονομάζεται «mega-bassine», στο Sainte-Soline, στο διαμέρισμα Deux-Sèvres. Στο μπροστινό μέρος της πρώτης πορείας μια μεγάλη ξύλινη κατασκευή σε σχήμα πουλιού μεταφέρεται από δεκάδες άτομα με τη συνοδεία ελληνικής μουσικής -συρτάκι- που βγαίνει από ένα κινητό ηχοσύστημα. Σε μια άλλη πορεία, χιλιάδες άνθρωποι πορεύονται με μπλε στολές, εξοπλισμένοι με μάσκες, γυαλιά κολύμβησης και αυτοσχέδιες προστατευτικές ασπίδες. Οι άνθρωποι φωνάζουν το ασυνήθιστο σύνθημα «No Basaran!», μια προσαρμογή του γνωστού αντιφασιστικού συνθήματος «No Passaran!».

Όταν οι πορείες, μετά από χιλιόμετρο, φτάνουν στον προορισμό τους, το κράτος εξαπολύει αμέσως εκατοντάδες δακρυγόνα προς στους διαδηλωτές. Οι τελευταίοι δεν πτοούνται και περικυκλώνουν σιγά σιγά το εργοτάξιο, το οποίο έχει μετατραπεί σε πραγματικό φρούριο. Αστυνομικά φορτηγά, 3.000 μονάδες χωροφυλακής και MAT (CRS), τετράτροχες μηχανές, κανόνια νερού και τεθωρακισμένα οχήματα περιμένουν τους διαδηλωτές. Μια πραγματική μάχη τεραστίων διαστάσεων ξεσπά μεταξύ διαδηλωτών

και αστυνομίας. Οι ακτιβιστές μετά από πολλαπλές προσπάθειες δεν καταφέρνουν να εισέλθουν στην περιοχή, αλλά πέντε περιπολικά της αστυνομίας καίγονται ολοσχερώς. Σύμφωνα με τους διοργανωτές, 30.000 άνθρωποι συμμετείχαν στην εν λόγω διαδήλωση.

Η αστυνομία χρησιμοποίησε κατά τη διάρκεια της μάχης συνολικά 4.000 δακρυγόνα και χειροβομβίδες κρότου-λάμψης, προκαλώντας σοβαρούς τραυματισμούς. Συνολικά τραυματίστηκαν 200 άτομα σύμφωνα με τους τραυματιοφορείς των διαδηλωτών. Ένας από αυτούς, ο S., εξακολουθεί να βρίσκεται σε κώμα την ώρα που γράφεται το παρόν κείμενο. Στη συγκεκριμένη περίπτωση αποδείχθηκε εκ των υστέρων ότι οι αρχές εμπόδισαν και καθυστέρησαν ακόμη και την πρόσβαση των ιατρών έκτακτης ανάγκης. Από το δελτίο τύπου των συντρόφων του S.: «Το Σάββατο 26 Μαρτίου στο Sainte-Soline, ο σύντροφός μας S. χτυπήθηκε στο κεφάλι από χειροβομβίδα κρότου-λάμψης κατά τη διάρκεια της διαδήλωσης ενάντια στις λεκάνες. Παρά την εξαιρετικά κρίσιμη κατάσταση στην οποία βρισκόταν, η νομαρχία εμπόδισε συνειδητά τις υπηρεσίες έκτακτης ανάγκης να επέμβουν καταρχήν και να τον μεταφέρουν σε κατάλληλη μονάδα περίθαλψης στη συνέχεια. Αυτή τη στιγμή νοσηλεύεται στη νευροχειρουργική μονάδα εντατικής θεραπείας. Η ζωή του εξακολουθεί να βρίσκεται σε κίνδυνο».

Οι διαδηλωτές διέκοψαν τις επιθέσεις στο εργοτάξιο αφού οι νοσηλευτές και τραυματιοφορείς ανακοίνωσαν ότι τελείωσαν όλα τα ιατρικά εφόδια που είχαν μαζί τους. Ο κόσμος αποτραβήχτηκε πίσω στο κάμπινγκ και ύστερα στο αυτο-οργανωμένο φεστιβάλ στην μικρή πόλη του Melle όπου η τοπική αυτοδιοίκηση είναι φιλικά προσκείμενη προς τις διαδηλώσεις.

Γιατί ενάντια στις μέγα-λεκάνες;

Στην περιοχή Sainte-Soline, κοντά στο Poitiers, κατασκευάζεται η δεύτερη από τις 16 σχεδιαζόμενες δεξαμενές νερού. Ο ανοιχτός κρατήρας, μεγέθους όσο δέκα γήπεδα ποδοσφαίρου, ο οποίος πρόκειται να επενδυθεί με πλαστικό, θα μπορεί να αποθηκεύσει έως και 650.000 κυβικά μέτρα νερού -περίπου 260 ολυμπιακές πισίνες- που αντλούνται από το υπέδαφος το χειμώνα για την άρδευση των χωραφιών καλαμποκιού το καλοκαίρι. Σύμφωνα με όσους αντιδρούν, το νερό είναι ήδη λιγοστό στην περιοχή αυτή ακόμη και το χειμώνα. Οι δεξαμενές γεμίζουν από τον υδροφόρο ορίζοντα κατά τη διάρκεια του χειμώνα για να χρησιμοποιηθούν από τους αγρότες κατά τη διάρκεια της θερινής καλλιεργητικής περιόδου.

Οι μεγα-λεκάνες, αντίθετα με ό,τι θέλουν να πιστέψει το κοινό οι υποστηρικτές τους, δεν τροφοδοτούνται απλώς από το νερό της βροχής. Το νερό προβλέπεται να αντλείται από υπόγεια ύδατα ή ποτάμια. Ακόμη και αν η άντληση γίνεται το χειμώνα, αυξάνει την πίεση στους υδάτινους πόρους. Αποθηκεύοντας νερό που διαφορετικά θα διέρρεε ελεύθερα στο έδαφος ή θα κατέληγε στα ποτάμια, στερούν από τα γύρω οικοσυστήματα έναν ζωτικό πόρο που αναγεννάται κατά τους χειμερινούς μήνες. Οι επικριτές του έργου υποστηρίζουν ότι το νερό είναι διαθέσιμο μόνο στους συμμετέχοντες αγρότες που αποτελούν μέρος αυτής της καπιταλιστικής αγροβιομηχανικής επιχείρησης. Πλούσιοι γαιοκτήμονες και επιχειρηματίες ιδιωτικοποιούν το νερό για την εντατική άρδευση των καλλιεργειών τους. Επιπλέον, το νερό που εκτρέπεται για ιδιωτικά συμφέροντα θα μπορούσε να λείπει από ένα γειτονικό φυσικό πάρκο και να θέσει σε κίνδυνο αυτόν τον υγρότοπο. Το κόστος του έργου, που εκτιμάται σε περίπου 60 εκατομμύρια ευρώ, χρηματοδοτείται κατά 70% με δημόσιο χρήμα.

Το περασμένο καλοκαίρι σημειώθηκε η χειρότερη ξηρασία στην ιστορία της Γαλλίας, γεγονός που επιδείνωσε τη συζήτηση για τους υδάτινους πόρους. Περίπου 2.000 δήμοι στη Γαλλία υπέφεραν

από έλλειψη νερού. Περίπου οι μισοί από αυτούς αναγκάστηκαν να έχουν εμφιαλωμένο νερό ή να παραδίδουν νερό με βυτιοφόρα οχήματα για κάποιο χρονικό διάστημα. Επί του παρόντος, η κατανάλωση νερού έχει ήδη περιοριστεί σε 15 από τα 101 διαμερίσματα. Για παράδειγμα, δεν επιτρέπεται να πλένονται αυτοκίνητα ή να ποτίζονται γκαζόν. Στα νότια της χώρας, οι πρώτοι δήμαρχοι αρνούνται ήδη οικοδομικές άδειες για ιδιωτικές πισίνες.

Ξεσηκωμός της Γης

Η διαδήλωση οργανώθηκε κυρίως από την πλατφόρμα *Soulèvements de la Terre* (SLT- Ξεσηκωμός της Γης), ένα δίκτυο από συλλογικότητες και κατοίκους που σχηματίστηκε τα τελευταία δυο χρόνια σε όλη τη Γαλλία. Οι *SLT* είναι μια «ομοσπονδία αγωνιζόμενων ανθρώπων, περιβαλλοντικών ενώσεων, αγροκτημάτων, φυσιολατρικών ομάδων, λαϊκών κουζινών, συνδικαλιστών αγροτών, επαναστατημένων επιστημόνων, συνδικάτων, αυτόνομων ομάδων, κινημάτων λαϊκής εκπαίδευσης, εκλεγμένων αντιπροσώπων και ανθρώπων κάθε ηλικίας και προέλευσης». Αυτή η συμμαχία ξεκίνησε γύρω από ένα κάλεσμα που γράφτηκε στην *Notre-Dame-des-Landes* (NDL) το 2021. Η *ZAD* (Αυτόνομη Ζώνη προς Υπεράσπιση) στο *NDL*, κοντά στη *Nantes*, αποτελούσε για χρόνια σημαντικό σύμβολο αντίστασης για το οικολογικό κίνημα στη Γαλλία λόγω του αγώνα ενάντια στην κατασκευή ενός αεροδρομίου. Η άνοδος της *SLT* προέκυψε χάρη στην ανταλλαγή εμπειριών και τη συσσωρευμένη τεχνογνωσία, προωθώντας την αυτο-οργάνωση και την αποδοχή επιθετικών πρακτικών ενάντια στον οικοκτόνο καπιταλισμό.

Την Τρίτη, 28 Μαρτίου, ο υπουργός Εσωτερικών, *Gérald Darmanin*, ανακοίνωσε ότι θα κινήσει διαδικασίες διάλυσης κατά της *SLT*, η οποία θεωρείται ο ακρογωνιαίος λίθος της αντίστασης στο *Sainte-Soline* και ενάντια σε άλλα μεγαλομανιακά και

καταστροφικά εγχειρήματα. Η κυβέρνηση θέλει να δυσφημίσει τους αντιπάλους του έργου ύδρευσης ως «οικοτρομοκράτες και υπεραριστερούς». Σύμφωνα με τον υπουργό, η διάλυση της *SLT* θα δικαιολογηθεί από τα «απερίγραπτα γεγονότα» που συνέβησαν στο *Sainte-Soline* και «την ακραία βία μικρών ομάδων που βρίσκονται στο αρχείο των μυστικών υπηρεσιών, μερικές φορές για πάρα πολλά χρόνια».

Σε δήλωση αλληλεγγύης προς την *SLT* που υπογράφουν περισσότεροι από 75.000 άνθρωποι, μεταξύ των οποίων η βραβευμένη με βραβείο Νόμπελ λογοτέχνης Annie Ernaux ή η γνωστή δημοσιογράφος και συγγραφέας Naomi Klein η οποία αναφέρει: «Η κυβέρνηση προσπαθεί να ακολουθήσει μια διπλή στρατηγική. Από τη μία πλευρά, στιγματίζει την οικολογική τρομοκρατία, το *back-bloc* και τους ριζοσπάστες περιβαλλοντικούς ακτιβιστές που κατηγορούνται ότι παρασιτούν στα “νόμιμα κινήματα για τη διατήρηση του πλανήτη”. Από την άλλη πλευρά, κλείνει κρυφά τη στρόφιγγα του χρήματος σε όλες τις περιβαλλοντικές οργανώσεις που εργάζονται με νύχια και με δόντια για να επιβραδύνουν την οικολογική καταστροφή».

Ωστόσο, η *SLT* έχει ακόμη πολλά σχέδια: Η δράση στο *Sainte-Soline* ήταν μέρος του καλέσματος για τη λεγόμενη «*Season 5*», η οποία θα διαρκέσει μέχρι τον Σεπτέμβριο. Στα τέλη Απριλίου θα πραγματοποιηθούν οι επόμενες δράσεις ενάντια στην κατασκευή του αυτοκινητόδρομου A69 στην περιοχή της Τουλούζης. Το έργο θα καταδικάσει 400 εκτάρια γεωργικών εκτάσεων, υδροβιότοπων, δασών και άλλων μορφών ζωής: «Μια περιβαλλοντική καταστροφή για ένα γελοίο κέρδος χρόνου». Στις αρχές Μαΐου, η εκστρατεία θα αντιταχθεί στην καταστροφή μιας δασικής έκτασης στη Ρουέν. Τον Ιούνιο, πηγαίνει νότια του ποταμού Λίγηρα, όπου οι λόφοι του *Saint-Colomban* είναι εκτεθειμένοι σε μια διπλή απειλή: την εξόρυξη προς όφελος των αστικών πόλεων και την αρπαγή γης από τη βιομηχανία λαχανικών, χωρίς να υπολογίζει τους κατοίκους

και τους αγρότες που κρατούν ζωντανή αυτή την περιοχή.

Λίγο αργότερα, στη Maurienne, πραγματοποιείται διαμαρτυρία κατά της σήραγγας που θα συνδέει τη Λυών με το Τορίνο, με μεγάλη διεθνή συμμετοχή κυρίως από την Ιταλία. Η κοινοπραξία TELT (Eurailpin Tunnel Lyon Turin) σχεδιάζει να ολοκληρώσει ένα τιτάνιο σιδηροδρομικό έργο με σήραγγες μέσα από τις οροσειρές των Άλπεων. Αν και οι εμπορευματικές μεταφορές έχουν μείνει στάσιμες από τη δεκαετία του '90 και η υπάρχουσα γραμμή χρησιμοποιείται μόνο στο 20% της εμπορευματικής της χωρητικότητας, η TELT σχεδιάζει να σκάψει 11 σήραγγες, συμπεριλαμβανομένης της μεγαλύτερης στην Ευρώπη, της «Σήραγγας Βάσης» μήκους 57 χιλιομέτρων.

Και όλα αυτά για να γλιτώσουν οι ταξιδιώτες και τα εμπορεύματα μόλις 1 ώρα και 25 λεπτά μεταξύ Παρισιού και Μιλάνου. Ένας απλός τρόπος για να εξασφαλιστούν δεκαετίες ζουμερών εργοταξίων, που θα προωθηθούν με περισσότερα από 30 δισεκατομμύρια δημόσιου χρήματος.

Οι οργανώσεις στη Γαλλία κινητοποιούνται ήδη εδώ και δέκα χρόνια ενάντια στο έργο. Στην Ιταλία, το ιστορικό κίνημα NO TAV αγωνίζεται εδώ και 30 χρόνια για να διατηρήσει την κοιλάδα, τα βουνά και τη ζωή που αφθονεί εκεί, παρά τη συνεχή βίαιη καταστολή.

Το συμβάν Saint-Soline δεν μπορεί να το κατανοήσει κανείς χωρίς να έχει στο νου του την ευρύτερη κοινωνική αναταραχή που επικρατεί σε όλη την Γαλλία. Από τους χιλιάδες διαδηλωτές που συγκρούστηκαν με την αστυνομία πάρα πολλοί ήταν αυτοί που παλεύουν στις πόλεις από τις οποίες ήρθαν σε κάθε γενική απεργία που έλαβε χώρα τους τελευταίους μήνες ενάντια στην μεταρρύθμιση των συντάξεων. Στις διαδηλώσεις αυτές συμμετείχαν

δίπλα στους αγρότες και τους ακτιβιστές από όλη τη Γαλλία και στα συνδικάτα όπως η *CGT* και η *Sud Solidaires*. Σε άλλες χώρες της Ευρώπης το οικολογικό κίνημα συχνά δεν έχει καλή σχέση με τα κοινωνικά και εργατικά κινήματα και αντίστροφα. Στην Γαλλία κυριαρχεί το σύνθημα «Συντάξεις – Κλιματική αλλαγή – Ο ίδιος αγώνας». Ο μισητός πρόεδρος της Γαλλίας, Εμμανουέλ Μακρόν, δεν είναι μόνο γνωστός για τα αντικοινωνικά μέτρα, αλλά και ως πρωτοστάτης του κεφαλαίου που υποστηρίζει μανιακά μεγάλες κατασκευές και οικονομικές επιχειρήσεις που επιβαρύνουν τον οικολογικό και κοινωνικό ιστό. Οι αγωνιζόμενοι στην Γαλλία έχουν καταλάβει ότι η ελευθερία θα κερδηθεί μόνο με αυτόν το διπλό αγώνα.

Φωτογραφίες και Βίντεο

1. 343186356_6222237011190164_4929881017656395706_n
 2. 343138918_6122388741210539_910839036898631367_n
 3. 343184865_6496838700366955_4331322690901529451_n
 4. 343177582_5477820428986555_1787534551447323027_n
-

Νεοναζί, πίσω στις ψηφιακές σας τρύπες!

Την Τετάρτη στις 19/4, στις 9 μ.μ, η κατάληψη του Ε.Κ.Χ. «Βοτανικός Κήπος Πετρούπολης» δέχθηκε οργανωμένη επίθεση από 10 νεοναζί νεαρής ηλικίας. Το περιστατικό αυτό έρχεται δύο μήνες μετά την επίθεση με μαχαίρι που δέχτηκε αντιφασίστας ύστερα από την αποβίβασή του από το μετρό της Βικτώριας μετά το πέρας διαδήλωσης στην Καλλιθέα από παρόμοιου προφίλ άτομα.

Οι νεοναζί, αφού πέρασαν κάποια ώρα στα σκοτάδια, στο χώρο πέριξ της κατάληψης ζωγραφίζοντας σβάστιγκες, έφτασαν ως την είσοδο του κτηρίου, βρίζοντας και χαιρετώντας ναζιστικά προς τα μέλη των ομάδων χορού και θεάτρου που βρίσκονταν εκείνη τη στιγμή στο χώρο. Τα άτομα κράτησαν την ψυχραιμία τους μέχρι να τους δουν να το βάζουν στα πόδια 39 δευτερόλεπτα αργότερα, όσα και το βίντεο που ανάρτησαν στα ΜΚΔ για να καυχηθούν, πετώντας πίσω τους ένα δυναμιτάκι. Κατόπιν επικοινωνίας, εντός ολίγων λεπτών μετά το συμβάν, μεγάλος αριθμός αλληλέγγυου κόσμου κινητοποιήθηκε στην περιοχή, πραγματοποιώντας μηχανοκίνητες και πεζές περιπολίες προκειμένου να εντοπίσουν τα φασιστοειδή τα οποία είχαν τραπεί σε φυγή.

Οι επιθέσεις σε Ελεύθερους Κοινωνικούς Χώρους δεν αποτελούν έκπληξη για εμάς. Στο πρόσφατο παρελθόν, με διάφορους συντρόφους και ανθρώπους που συμμετέχουμε σε κοινές δράσεις και πρωτοβουλίες, κληθήκαμε να αντιμετωπίσουμε παρόμοιες καταστάσεις στον Ε.Κ.Χ. «Συνεργείο» στην Ηλιούπολη και στον Ε.Κ.Χ. «Φαβέλα» στον Πειραιά. Κοινός παρονομαστής και των

τριών επιθέσεων ήταν η ουσία των χώρων αυτών, η λειτουργία τους ως δημόσιοι χώροι, μιας και οι τρεις προσπάθειες τρομοκράτησης έλαβαν χώρα την ώρα που διενεργούνταν ελεύθερα μαθήματα και κύκλοι αυτομόρφωσης. Επιλέγοντας μια τέτοια στρατηγική, γνωρίζουν πως θα είναι γι' αυτούς πιο εύκολο να επιχειρήσουν και να φύγουν αναίμακτα από το σημείο. Παρόλα αυτά, στην περίπτωση της «Φαβέλας» κάτι τέτοιο δε συνέβη, αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία. Κάτι που αμελούν να συνυπολογίσουν, είναι το τι δυνάμεις κινητοποιεί και απελευθερώνει μια τέτοια πρόκληση. Τέτοιες παρενέργειες τις έχουν νιώσει στο πετσί τους οι παλαιότεροι εξ' αυτών.

Επίθεση σε κινηματικό χώρο σημαίνει συσπείρωση των αντιφασιστικών αντανakλαστικών, σημαίνει επαγρύπνηση, σημαίνει περιπολίες, διαδηλώσεις, σημαίνει ότι θα νιώσουν πάλι την ανάσα μας στο σβέρκο τους. Δεν είμαστε χτεσινοί, κουβαλάμε την εμπειρία και τα πολύμορφα εργαλεία αγώνα τα οποία μας κληροδότησε η προηγούμενη δεκαετία όπου το αντιφασιστικό κίνημα τσάκισε το φασισμό στο δρόμο από την Κομοτηνή ως την Κρήτη.

Επίθεση σε ελεύθερα μαθήματα, σε ένα χώρο δημιουργίας και συλλογικής αυτο-εκπαίδευσης σημαίνει κοινωνική απομόνωση και κατακραυγή για τους δράστες. Η ενέργεια στόχευσε την ίδια την κοινωνία της Πετρούπολης, ένα από τα πιο ζωντανά κύτταρά της. Πρόκειται για ένα κέντρο με ανθρώπους όλων των ηλικιών που συνεντρίζονται για να δημιουργήσουν. Άλλοι παράγουν πολιτική, άλλοι πολιτισμό, άλλοι λαχανικά και ζαρζαβατικά και άλλοι κοινωνικές σχέσεις, μιας και πρόκειται για ένα μέρος έκφρασης και κοινωνικοποίησης σε πείσμα της αποξένωσης και του αποκλεισμού που επιβάλλει ο σύγχρονος καπιταλισμός.

Ο ρατσισμός, η ξενοφοβία και η μισαλλοδοξία δεν έχουν χώρο στην κοινωνία και θα είναι για πάντα συνδεδεμένα με το θρίαμβο του θανάτου και της δυστυχίας. Εμείς, κάνοντας την αρχή από τον ανθισμένο βοτανικό κήπο της Πετρούπολης, θα συνεχίσουμε να μπολιάζουμε τον κόσμο με αλληλεγγύη για να νικήσει η ζωή, η ζωή όπως τη θέλουμε εμείς, η ζωή χωρίς αποκλεισμούς, η ζωή όπως θα είναι όταν θα την έχουμε πάρει στα χέρια μας.

Ο Βοτανικός εδώ και 13 χρόνια στέκεται όρθιος και το ίδιο σκοπεύει να κάνει και απέναντι σε στοχοποιήσεις δημοτικών αρχόντων και νεοναζί. Δεν θα είναι μόνος του, αλλά θα έχει στο πλευρό του ένα μαχητικό αντιφασιστικό κίνημα που τον έχει ήδη αγκαλιάσει όπως όλες τις καταλήψεις, όλο το δημόσιο χώρο. Ο

Βοτανικός από τον οποίο έχουν περάσει και συμμετάσχει εκατοντάδες κάτοικοι, θα παραμείνει ανοιχτός από και για το λάο της Πετρούπολης, χωρίς να φοβάται το παραμικρό.

-Όλες/οι στην αντιφασιστική διαδήλωση στη Στρογγυλή Πλατεία της Πετρούπολης, το Σάββατο 22/4, στις 12.00.

-Ούτε σπιθαμή δημοσίου χώρου στους νεοναζί

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Αντιφασιστική Πορεία (Ε.Κ.Χ Βοτανικός Κήπος Πετρούπολης)

Παρά τη φιλολογία του κομματικού και κρατικού «αντιφασισμού» περί νομιμότητας ή μη των φασιστικών ναζιστικών μορφωμάτων, οι ελεύθεροι κοινωνικοί χώροι και οι καταλήψεις είναι αυτοί που στοχοποιούνται από τις φασιστικές ομάδες, όπως αυτό συνέβαινε ανέκαθεν.

Στις 19/4 ώρα περίπου 21.00 ο ΕΚΧ Βοτανικός κήπος Πετρούπολης δέχθηκε οργανωμένη επίθεση 10 θρασύδειλων χρυσαυγιτών, οι οποίοι εισέβαλαν με καλυμμένα πρόσωπα, μέχρι το προθάλαμο του χώρου, βρίζοντας χυδαία τις 2 κοπέλες που βρέθηκαν μπροστά τους, χαιρέτησαν ναζιστικά, ζωγράφισαν βιαστικά σβάστικες στην είσοδο, πέταξαν ένα δυναμιτάκι – γουρούνα και τράπηκαν σε φυγή. Στο χώρο της κατάληψης βρίσκονταν οι ομάδες του χορού και του θεάτρου, οι οποίες αντέδρασαν άμεσα, ειδοποιώντας συντρόφους του χώρου και αντιφασίστες. Εντός ολίγων λεπτών, μεγάλος αριθμός αλληλέγγυου κόσμου δραστηριοποιήθηκε πραγματοποιώντας περιπολίες στην ευρύτερη περιοχή.

Ενέργεια σαν κι αυτή, είναι απόρροια ενός συστήματος που παράγει και αναπαράγει αξίες κι έννοιες που υποθάλπουν την ξενοφοβία, τον ρατσισμό και τον ναζισμό. Η ιδιώτευση, ο ατομικισμός και η παραίτηση από το συλλογικό βίωμα που προωθεί ο καπιταλισμός, η βία και η μισαλλοδοξία που υποδαυλίζουν οι κρατικοί φορείς και τα ΜΜΕ είναι απαραίτητα συστατικά για να ανθίσει ο φασισμός.

Την επόμενη μέρα, Πέμπτη 20/4, πραγματοποιήθηκε συνέλευση στο Βοτανικό Κήπο παρουσία μελών του Βοτανικού και δεκάδων

αλληλέγγυων αντιφασιστών, οι οποίοι διεξήγαγαν αντιφασιστική μοτοπορεία-περιπολία στα δυτικά προάστια (Ίλιον, Πετρούπολη, Περιστερί, κ.κλπ.). Στην συνέλευση αυτή αποφασίστηκε ΠΟΡΕΙΑ το Σάββατο 22/4, ώρα 12.00 και η εντατικοποίηση άλλων αντιφασιστικών δράσεων.

Ο φασισμός αποτελεί την ανώτερη μορφή του κρατισμού και της εξουσίας, τσακίζεται στους δρόμους και τους δημόσιους χώρους.

ΚΑΛΟΥΜΕ σε αντιφασιστική πορεία στη στρογγυλή πλατεία της Πετρούπολης, το Σάββατο 22/4, ώρα 12.00.

Ούτε στην Πετρούπολη, ούτε πουθενά τσακίζουμε τους φασίστες σε κάθε γειτονιά.

Ε.Κ.Χ. Βοτανικός Κήπος Πετρούπολης

Παρά τη φιλολογία του κομματικού και κρατικού «αντιφασισμού» περί νομιμότητας ή μη των φασιστικών ναζιστικών μορφωμάτων, οι ελεύθεροι κοινωνικοί χώροι και οι καταλήψεις είναι αυτοί που στοχοποιούνται από τις φασιστικές ομάδες, όπως αυτό συνέβαινε ανέκαθεν.

Στις 19/4 ώρα περίπου 21.00 ο ΕΚΧ Βοτανικός κήπος Πετρούπολης δέχθηκε οργανωμένη επίθεση 10 θρασύδειλων χρυσαυγιτών, οι οποίοι εισέβαλαν με καλυμμένα πρόσωπα, μέχρι το προθάλαμο του χώρου, βρίζοντας χυδαία τις 2 κοπέλες που βρέθηκαν μπροστά τους, χαιρέτησαν ναζιστικά, ζωγράφισαν βιαστικά σβάστικες στην είσοδο, πέταξαν ένα δυναμιτάκι – γουρούνα και τράπηκαν σε φυγή. Στο χώρο της κατάληψης βρίσκονταν οι ομάδες του χορού και του θεάτρου, οι οποίες αντέδρασαν άμεσα, ειδοποιώντας συντρόφους του χώρου και αντιφασίστες. Εντός ολίγων λεπτών, μεγάλος αριθμός αλληλέγγυου κόσμου δραστηριοποιήθηκε πραγματοποιώντας περιπολίες στην ευρύτερη περιοχή.

Ενέργεια σαν κι αυτή, είναι απόρροια ενός συστήματος που παράγει και αναπαράγει αξίες κι έννοιες που υποθάλπουν την ξενοφοβία, τον ρατσισμό και τον ναζισμό. Η ιδιώτευση, ο ατομικισμός και η παραίτηση από το συλλογικό βίωμα που προωθεί ο καπιταλισμός, η βία και η μισαλλοδοξία που υποδαυλίζουν οι κρατικοί φορείς και τα ΜΜΕ είναι απαραίτητα συστατικά για να ανθίσει ο φασισμός.

Την επόμενη μέρα, Πέμπτη 20/4, πραγματοποιήθηκε συνέλευση στο Βοτανικό Κήπο παρουσία μελών του Βοτανικού και δεκάδων αλληλέγγυων αντιφασιστών, οι οποίοι διεξήγαγαν αντιφασιστική μοτοπορεία-περιπολία στα δυτικά προάστια (Ίλιον, Πετρούπολη, Περιστερί, κ.κλπ.). Στην συνέλευση αυτή αποφασίστηκε ΠΟΡΕΙΑ το Σάββατο 22/4, ώρα 12.00 και η εντατικοποίηση άλλων

αντιφασιστικών δράσεων.

Ο φασισμός αποτελεί την ανώτερη μορφή του κρατισμού και της εξουσίας, τσακίζεται στους δρόμους και τους δημόσιους χώρους.

- ΚΑΛΟΥΜΕ σε αντιφασιστική πορεία στη στρογγυλή πλατεία της Πετρούπολης, το Σάββατο 22/4, ώρα 12.00.
- Ούτε στην Πετρούπολη, ούτε πουθενά τσακίζουμε τους φασίστες σε κάθε γειτονιά.

Ε.Κ.Χ. Βοτανικός Κήπος Πετρούπολης
Φωτογραφίες από την Ανηφασιστική Πορεία

Γαλλία – συνέντευξη με τη γ.γ. του συνδικάτου **Union Solidaires**

Gessamí Forner 28 mar 2023

Η συνέντευξη δόθηκε στις 27 Μάρτη και δημοσιεύτηκε στις 28 Μάρτη, μέρα της 10^{ης} απεργίας

Cybèle David*: **Αν η κυβέρνηση δεν θέλει να κάνει πίσω, ούτε τα συνδικάτα κάνουμε πίσω.**

*Γενική γραμματέας του συνδικάτου **Union Syndicale Solidaires**, ενός από τα οκτώ συνδικάτα που απαρτίζουν το δια-συνδικαλιστικό συντονιστικό που καλεί και οργανώνει τις απεργίες στη Γαλλία

<https://www.elsaltodiario.com/francia/cybele-david-gobierno-macron-no-quiere-ir-atras-sindicatos-tampoco>

Η Cybèle David (Παρίσι, 1976) είναι η γενική γραμματέας του συνδικάτου **Union Syndicale Solidaires**, ενός από τα οκτώ συνδικάτα που απαρτίζουν το δια-συνδικαλιστικό συντονιστικό που καλεί και οργανώνει τις απεργίες κατά του συνταξιοδοτικού νόμου που, παρά την απόρριψη μεγάλου μέρους της κοινωνίας και του Κοινοβουλίου, ενέκρινε ο Γάλλος πρωθυπουργός Emmanuel Macron. Η **Solidaires** είναι μια αντικαπιταλιστική, φεμινιστική, περιβαλλοντική και αντιρατσιστική οργάνωση που επιδιώκει τον κοινωνικό μετασχηματισμό μέσω του συνδικαλιστικού αγώνα.

Σε μικρή απόσταση από το σπίτι της Cybèle, η αστυνομία χθες χτύπησε απεργούς εργάτες σκουπιδιών που μπλόκαραν τα απορριματοφόρα. Στον έναν έσπασαν το πόδι του, σε άλλους δύο τούς έσπασαν τα χέρια. Την περασμένη Πέμπτη, οι χειροβομβίδες

κρότου λάμψης, με τις οποίες τα αντίστοιχα MAT στη Γαλλία προσπαθούν να διαλύσουν τις μαζικές διαδηλώσεις κατά της συνταξιοδοτικής μεταρρύθμισης του Μακρόν, έσκαγαν στα πόδια των επικεφαλής της διαδήλωσης, όπου βρισκόταν η Cybèle David. Όμως μια χειροβομβίδα πέρασε πάνω από τα κεφάλια τους και εξερράγη στο πρόσωπο ενός συντρόφου τους. Υποβλήθηκε σε επείγουσα χειρουργική επέμβαση και έχασε την όραση από το ένα μάτι.

Το δια-συνδικαλιστικό συντονιστικό έχει καλέσει για σήμερα τη δέκατη ημέρα εθνικής απεργίας, αυτό που στην Ισπανία θα ονομαζόταν γενική απεργία, σωστά;

Ακριβώς. Το κάλεσμα απευθύνεται σε όλο τον πληθυσμό και είναι ένα ενιαίο κάλεσμα από τα οκτώ εθνικά συνδικάτα που συνεχίζουμε ενωμένα -πράγμα εξαιρετικό για τη Γαλλία- σε αυτό το πλαίσιο.

Η ένατη απεργία ήταν την περασμένη Πέμπτη και, ενδιάμεσα, κατά τη διάρκεια του Σαββατοκύριακου, υπήρξαν επίσης σημαντικές κινητοποιήσεις σε όλη τη Γαλλία. Πώς τις αξιολογείς;

Υπήρξαν αποκλεισμοί σε χώρους εργασίας. Ιδιαίτερα στους τομείς των μεταφορών, του εμπορίου και της αποκομιδής απορριμμάτων. Οι διαδηλώσεις του Σαββάτου οργανώθηκαν σε 30 πόλεις γύρω από δύο άξονες: τη συνταξιοδότηση και το μεταναστευτικό, λόγω του νόμου που ετοιμάζει ο Μακρόν για το μεταναστευτικό. Ομοίως, στα δυτικά της χώρας, σε μια αγροτική ζώνη, υπήρξε μια πολύ σημαντική διαμαρτυρία ενάντια στην ιδιωτικοποίηση των υπόγειων υδάτων προς όφελος της εντατικοποιημένης γεωργίας, κάτι που θα δημιουργήσει περισσότερη ξηρασία και θα βλάψει τους αγρότες. Στη διαμαρτυρία, που έδειξε πώς διαρθρώνονται οι αγώνες κατά του νεοφιλελευθερισμού, συμμετείχαν πάνω από 30.000 άνθρωποι. Υπήρξε τρομερή καταστολή. Αυτή τη στιγμή ένας σύντροφος παλεύει μεταξύ ζωής και θανάτου.

Τι συνέβη;

Η διαμαρτυρία πραγματοποιήθηκε στο Sainte-Soline και η καταστολή ήταν τρομερά βίαιη. Τραυματίστηκαν περισσότερα από 200 άτομα. Η αστυνομία, με υποτιθέμενο στόχο να διαλύσει τους διαδηλωτές, πέταξε χειροβομβίδες κρότου-λάμψης. Μία από αυτές έπεσε στο κεφάλι του συντρόφου και τώρα βρίσκεται σε κώμα.

Ανατρέχοντας στα στοιχεία για τους θανάτους, τους τραυματισμούς και τις συλλήψεις το 2018 και το 2019 στις διαδηλώσεις των Κίτρινων Γιλέκων – 10 νεκροί, 24 άνθρωποι έχασαν ένα μάτι και πέντε ακρωτηριάστηκαν, έχασαν τα χέρια τους. Είναι τρομακτικό να βλέπει κανείς το επίπεδο καταστολής στο οποίο έφτασε ο Μακρόν εκείνη την εποχή. Και όλα δείχνουν ότι ακολουθεί τον ίδιο δρόμο.

Η κυβέρνηση έχει αποφασίσει να επιβάλει το νόμο της, χρησιμοποιώντας τόσο τη δύναμη του Συντάγματος όσο και την ένοπλη βία. Τις τελευταίες δέκα ημέρες είναι απολύτως σαφές ότι έχει αυξήσει σημαντικά την αστυνομική βία σε όλη τη χώρα, καταστέλλοντας όλες τις επίσημες διαδηλώσεις, στις οποίες πολλοί άνθρωποι κατεβαίνουν για να διαδηλώσουν ειρηνικά. Η αστυνομία, πέρα από το γκλομπ, χρησιμοποιεί επανειλημμένα χειροβομβίδες κρότου, ακόμη και κανόνια νερού. Ένας σύντροφος από το συνδικάτο μας, από τον τομέα των σιδηροδρόμων, υποβλήθηκε σε επείγουσα χειρουργική επέμβαση την Παρασκευή μετά την ένατη απεργία της Πέμπτης. Δεν θα ξαναδεί από το ένα μάτι. Η αστυνομία επιτέθηκε στην κεφαλή της διαδήλωσης, όπου βρίσκονταν οι εκπρόσωποι όλων των εθνικών συνδικάτων, πετώντας μεγάλο αριθμό χειροβομβίδων. Και στη Ρουέν [πόλη στα βόρεια, στη Νορμανδία] ένας άλλος σύντροφος τραυματίστηκε σοβαρά στον αντίχειρα του ενός χεριού, επίσης από χειροβομβίδα.

Οι εικόνες της αστυνομικής βίας είναι σοκαριστικές.

Βλέπουμε πώς σε κάθε πόλη η αστυνομία βγάζει τα γκλομπ της για να χτυπήσει τον κόσμο. Χτυπούν τους νέους και τον κόσμο χωρίς λόγο. Και έχουν κυκλοφορήσει και ηχητικά ντοκουμέντα με

αστυνομικούς να απειλούν και να εξευτελίζουν κρατούμενους. Υπάρχει πολύ έντονη κυβερνητική βία και εντολές για σκλήρυνση της καταστολής. Κοντά στο σπίτι μου, εδώ και δύο εβδομάδες υπάρχει ένα μπλόκο των φορτηγών αποκομιδής απορριμμάτων και σήμερα το πρωί [χθες] η αστυνομία επιτέθηκε για πρώτη φορά με γκλομπ, με αποτέλεσμα τρεις άνθρωποι να τραυματιστούν και να μεταφερθούν στο νοσοκομείο με σπασμένα πόδια και χέρια. Τους έσπασαν τα κόκκαλα μόνο και μόνο γιατί βρίσκονταν μπροστά από κάποια απορριμματοφόρα.

Σε ακούω και σοκάρομαι.

Η καταστολή δυναμώνει την αποφασιστικότητα του κινήματος. Ο κόσμος είναι πολύ θυμωμένος με την επιβολή του άρθρου 49.3 του Συντάγματος και την αστυνομική καταστολή. Ο λαός και τα συνδικάτα δεν θα υποχωρήσουμε.

Πρόκειται για κάτι περισσότερο από μια μεταρρύθμιση του συνταξιοδοτικού συστήματος;

Στη Γαλλία, όπως και σε πολλές χώρες της Ευρώπης, εδώ και αρκετούς μήνες αυξάνεται το κόστος της καθημερινής ζωής: αυξάνονται οι τιμές στην ενέργεια και τα τρόφιμα. Και οι μισθοί δεν έχουν μετακινηθεί καθόλου. Η κοινωνική κατάσταση είναι περίπλοκη και, αντίθετα με ό,τι λέει η κυβέρνηση, η ανεργία είναι πολύ υψηλή. Οι μεταρρυθμίσεις της έχουν βγάλει πολλούς ανθρώπους από τις στατιστικές της ανεργίας, υπάρχουν άνθρωποι που πια δεν παίρνουν ούτε καν κρατικά επιδόματα. Σε αυτό λοιπόν το πολύ σκληρό κοινωνικό πλαίσιο, η κυβέρνηση έρχεται με μια μεταρρύθμιση του συνταξιοδοτικού συστήματος που αφαιρεί κι άλλα από τα δικαιώματά μας. Η μεταρρύθμιση -που επιπλέον επιβάλλεται με διάταγμα- έχει συμπυκνώσει τη δυσαρέσκεια. Εν τω μεταξύ, η απόρριψη των πολιτικών της κυβέρνησης έχει αυξηθεί και με τον μεταναστευτικό νόμο που είναι επίσης πολύ κατασταλτικός, και με τον νόμο για την ανεργία και με το νόμο για τη στέγαση, έναν νόμο που ποινικοποιεί την αδυναμία να πληρώσεις το ενοίκιό σου, προβλέποντας τεράστια πρόστιμα, μετά την έξωσή τους, για όσους

δεν μπορούν να πληρώσουν το ενοίκιο. Αυτή η οργή για τη συσσώρευση νόμων εναντίον ανθρώπων που δεν έχουν σχεδόν τίποτα αποκρυσταλλώνεται στο θάρρος και την αποφασιστικότητα του κόσμου: δεν θα αφήσουμε να μας αφαιρούν όλο και πιο πολλά δικαιώματα. Σε όλες τις προηγούμενες συνταξιοδοτικές μεταρρυθμίσεις υπήρξαν διαμαρτυρίες, δεν είναι η πρώτη φορά, αλλά σε αυτή δεν θα τα παρατήσουμε.

Είσαστε οκτώ συνδικάτα. Στην προηγούμενη συνταξιοδοτική μεταρρύθμιση, το συνδικάτο των Χριστιανοδημοκρατών εγκατέλειψε την ενότητα των συνδικάτων και κατέληξε σε συμφωνία με την κυβέρνηση.

Τώρα δεν υπάρχουν κινήσεις τέτοιου τύπου. Η κυβέρνηση μας ενώνει γιατί δεν προσπαθεί να διαπραγματευτεί. Το δια-συνδικαλιστικό συντονιστικό ζήτησε ακρόαση από τον Μακρόν για να συναντηθούμε και ο Μακρόν αρνήθηκε. Η κυβέρνηση δεν θέλει να διαπραγματευτεί, οπότε τα συνδικάτα είμαστε σταθερά. Αν η κυβέρνηση δεν θέλει να κάνει πίσω, ούτε τα συνδικάτα κάνουμε πίσω.

Η ενότητα των συνδικάτων είναι το κλειδί για την επιτυχία κάθε διαμαρτυρίας;

Η ενότητα των συνδικάτων είναι το κλειδί αυτού του κινήματος, όλοι το λένε. Οι εργαζόμενοι και οι εργαζόμενες μας ζητούν να την κρατήσουμε. Μας επιτρέπει να καλούμε πανεθνικές απεργίες και να ενώνουμε τα τοπικά και κλαδικά συνδικάτα που σε άλλα ζητήματα είναι διχασμένα. Παρά τις διαφορές στις διεκδικήσεις κάθε συνδικάτου, έχουμε καταφέρει να διατηρήσουμε τη θέληση να βρούμε τρόπους να αγωνιστούμε μαζί, γι' αυτό και οι εθνικές απεργίες που προκηρύσσονται από το δια-συντονιστικό των συνδικάτων είναι το δυνατό σημείο σύνδεσης και, μετά από κάθε μέρα απεργίας, τη νύχτα, αξιολογούμε τι συμβαίνει στη χώρα. Δεν ξέρω τι θα αποφασιστεί αύριο το βράδυ [σήμερα], αλλά αν έχουμε άλλη μια ιστορική ημέρα, κάτι που πιστεύουμε, είναι πιθανό να ανακοινωθούν κι άλλες απεργίες.

Τι θα μπορούσε να σπάσει την ενότητα;

Η αλήθεια είναι ότι νομίζω ότι δεν υπάρχει τρόπος να σπάσει τώρα. Είναι σαφές ότι η αποφασιστικότητα είναι ισχυρή και η κυβέρνηση έχει αποφασίσει να αντιταχθεί στα συνδικάτα, μη θέλοντας να διαπραγματευτεί ή να συζητήσει οποιαδήποτε σημεία με κανέναν. Αυτό είναι εντυπωσιακό.

Η χαμηλή συμμετοχή στα συνδικάτα στη Γαλλία έρχεται σε αντίθεση με την υψηλή συμμετοχή στους δρόμους. Πώς θα εξηγούσατε αυτό το γαλλικό φαινόμενο;

Το γαλλικό συνδικαλιστικό μοντέλο δεν μοιάζει με το γερμανικό. Οι άνθρωποι εντάσσονται σε ένα συνδικάτο αν και όταν το θέλουν. Αυτό μπορεί κανείς να πει ότι συνδυάζεται με την απώλεια της εμπιστοσύνης των εργαζομένων προς τα συνδικάτα, αλλά, ταυτόχρονα, αυτό δεν σημαίνει ότι οι άνθρωποι δεν ακούνε τα συνδικάτα και δεν ενδιαφέρονται για αυτά που λέμε. Η χαμηλή εγγραφή μελών στα συνδικάτα δεν σημαίνει ότι δεν μας εμπιστεύονται. Κάτι που βλέπουμε τώρα: οι απεργίες που προκήρυξε το δια-συνδικαλιστικό συντονιστικό έβγαλαν στο δρόμο πολλούς ανθρώπους, μη εγγεγραμμένους σε συνδικάτα. Οπότε θα έλεγα ότι η εμπιστοσύνη στα συνδικάτα επιστρέφει και τα μέλη αυξάνονται σε όλα τα συνδικάτα.

Τι σύγκριση θα έκανες ανάμεσα σε αυτές τις διαμαρτυρίες και εκείνες των Κίτρινων Γιλέκων, οι οποίες έλαβαν χώρα επίσης υπό την κυβέρνηση Μακρόν;

Έχουν κοινά σημεία στο ότι απευθύνονται στο τμήμα του πληθυσμού που δεν μπορεί να αντέξει οικονομικά για να ζήσει σωστά. Οι τιμές ξεπερνούν τους μισθούς. Η μεγάλη διαφορά είναι ότι τα Κίτρινα Γιλέκα προέκυψαν από μη συνδικαλισμένους και απομονωμένους ανθρώπους, οι οποίοι άρχισαν να συγκεντρώνονται αλλά χωρίς να οργανώνονται με συντονισμένο τρόπο σε όλη τη Γαλλία. Συντονίστηκαν περιφερειακά. Οι διαμαρτυρίες τώρα είναι πολύ πιο οργανωμένες, συντονισμένες, αρθρωμένες και επικοινωνημένες. Είναι διαφορετικές μορφές αγώνα, αλλά όχι από

διαφορετικούς ανθρώπους. Υπήρχαν μέρη όπου ήταν πολύ νομιμοποιημένες. Αν και τα κίτρινα γιλέκα είναι ένα πολύ διαφορετικό κίνημα, στο οποίο συμμετείχαν και άνθρωποι που εμείς τους πετάξαμε από τις πορείες μας επειδή είναι της άκρας δεξιάς.

Σε αυτήν τη φάση υπάρχουν διαφορές μεταξύ των διαδηλώσεων σε αγροτικές περιοχές και εκείνων σε αστικές;

Δεν υπάρχουν διαφορές. Αυτό είναι επίσης ένα χαρακτηριστικό του σημερινού κινήματος: απλώνεται σε όλες τις περιοχές της Γαλλίας. Από τις μεγαλύτερες μέχρι τις μικρότερες. Υπάρχουν διαδηλώσεις σε 200 με 300 πόλεις. Σε ορισμένες από αυτές δεν έχουν γίνει διαδηλώσεις από τον Μάιο του 1968. Είναι πολύ ισχυρό. Και υπάρχουν δήμοι όπου ο αριθμός των διαδηλωτών υπερβαίνει τον αριθμό των κατοίκων, γιατί έρχονται άνθρωποι από τις γύρω αγροτικές περιοχές. Γι' αυτό λέμε ότι ο αριθμός των ανθρώπων στους δρόμους έχει φτάσει τα 3,5 εκατομμύρια, γιατί όλη η χώρα κινητοποιείται.

Η εφαρμογή του άρθρου 49.3 του Συντάγματος για τη μονομερή έγκριση της συνταξιοδοτικής μεταρρύθμισης αποτέλεσε σημείο καθοριστικό, ένα πριν και ένα μετά;

Η κινητοποίηση ήταν ήδη πολύ ισχυρή πριν από το άρθρο 49.3, αν και είναι αλήθεια ότι η εφαρμογή του εξόργισε ακόμη περισσότερο τον πληθυσμό και αφύπνισε ένα μέρος του πληθυσμού που δεν ήταν ακόμη στους δρόμους και τώρα βγήκε. Ειδικότερα, η νεολαία. Οι φοιτητές στα πανεπιστήμια και τα λύκεια.

Το αίτημα για την απεργία του αύριο [σήμερα] θα συνεχίσει να είναι η απόρριψη της μεταρρύθμισης του Μακρόν;

Ναι: όχι στην περαιτέρω εργασία. Η απόσυρση της συνταξιοδοτικής μεταρρύθμισης παραμένει το αίτημα των συνδικάτων.

Και η αμφισβήτηση της κυβέρνησης;

Προς το παρόν, το μόνο συμφωνημένο αίτημα είναι η απόρριψη αυτού του νόμου. Δεν έχουμε προσπαθήσει να πάμε παραπέρα. Ξέρουμε ότι είναι πολύ περίπλοκο. Αλλά αν κερδίσουμε, μπορούμε να δούμε πού μπορούμε να φτάσουμε.

Αυτή είναι η μεγαλύτερη κινητοποίηση από...;

Από άποψη αριθμών, τουλάχιστον από το 1986. Αλλά κατά τη γνώμη μου έχει πιθανότατα παρόμοιο αντίκτυπο με τον Μάη του 1968. Αν και είναι δύσκολο να εκτιμήσουμε τον αντίκτυπο, επειδή είμαστε ακόμα μέσα σε αυτό.

Μετάφραση: Ε.Μ.

Η Γαλλία φλέγεται – Μάρτης του 2023

Είναι μια επίθεση που την περιμέναμε, όλος ο κόσμος το ήξερε ότι ο Μακρόν θα το φέρει. Δεν είναι απλά αύξηση του ορίου συντάξεων από τα 62 στα 64, αυτό είναι βέβαια συμβολικό, πρόκειται για ιδιωτικοποίηση του συνταξιοδοτικού όπου η σύνταξη θα εξαρτάται από την εταιρεία που δουλεύει. Ήδη το 25% των πιο φτωχών δεν καταφέρνει να πάρει ποτέ σύνταξη, και ο περισσότερος κόσμος παίρνει μειωμένες συντάξεις 600-700 ευρώ που είναι τίποτα στη Γαλλία (από το κανονικό 1200-1300 το οποίο θα είναι σχεδόν αδύνατον να επιτευχθεί αν πρέπει κανείς να δουλεύει συνεχόμενα χωρίς διακοπές λόγω ανεργίας, στη ζωή του.

Κάπως έτσι άρχισε η αντίδραση από τα συνδικάτα που ακόμα και

αυτά που είναι συνδεδεμένα με το Σοσιαλιστικό Κόμμα από όπου προέρχεται ο Μακρόν δεν καταφέρνουν πλέον να μιλήσουν μαζί του, ο «Βασιλιάς» έτσι όπως τον αναφέρει εδώ ο κόσμος έχει σπάσει όλες τις σχέσεις με αυτόν τον κόσμο. Τα μεγαλύτερα από αυτά CGT, CFDT, FSU, CGC-UGC, Solidaires βγάζουν από τις 7 Μαρτίου κοινές αποφάσεις για συνεχόμενες απεργίες. Ξέραμε ότι θα αντιδράσουν, ξέραμε ότι θα είναι δύσκολο να το περάσει ο Μακρόν, αυτό που δεν θα μπορούσαμε να φανταστούμε είναι ότι επί τις 7 τελευταίες μέρες η πόλη θα κατοικηθεί κανονικά από ανθρώπους οι οποίοι ήταν σαν φυλακισμένοι στα σπίτια τους και εξεγέρθηκαν από αυτή τη φυλακή.

Από τις 7 Μαρτίου λοιπόν είδαμε να κατεβαίνουν στο δρόμο οι πάντες. Φάνηκε εξ αρχής πως δεν ήτανε απλώς μια απεργία με την συνηθισμένη συνδικαλιστική έννοια στη Γαλλία. Φοιτητά τα οποία για πάρα πολύ καιρό τρώνε τεράστια καταστολή από το τέρμα ιεραρχικό και ανταγωνιστικό γαλλικό πανεπιστήμιο, φεμινιστικές συλλογικότητες, εργαζόμενοι σε οτιδήποτε τομέα μπορεί να φανταστεί κανείς, εργάτες καθαριότητας, σεξεργάτριες, πυροσβέστες, νοσοκόμες, ντελιβεράδες, οι χωρίς χαρτιά, οικογένειες με τα παιδιά τους, μεγάλα μπλοκ στις πορείες από κούρδισες μετανάστριες με χορό και μουσική, με αντάρτικα τραγούδια, άνθρωποι από όλες τις ηλικίες, πάρα πολλοί Έλληνες που δεν μπορούσαμε να φανταστούμε ότι υπάρχουν τόσοι στο Παρίσι, όλα τα συνδικάτα με τα χρώματά τους και τα αμάξια που μπαίνουν μπροστά στις πορείες, τα μπλακ μπλοκ διστακτικά μπροστά μπροστά δεν πετούσαν ούτε πετρούλα.

Στις 8 Μάρτη λίγο πιο ήρεμα λιγότερη καταστολή αλλά μια πορεία – Λαός, απέραντη, με φεμινιστικά και LGBTQ μπλοκ. Όλες οι «φυλές», όλα τα χρώματα. Ασταμάτητη βροχή κόβει κάπως τη πορεία, αλλά ο περισσότερος κόσμος μένει μέσα, γίνεται πιο πολύχρωμη γιατί οι πιο παριζιάνες ξέραν τον καιρό, τον ψάξανε, είχαν βγάλει πολύχρωμες ομπρέλες. Μια τεράστια ομπρελοπορεία με έντονα συνθήματα, ένας ασφαλής δρόμος εκεί που συνήθως επικρατεί μια κεκαλυμμένη μάτσο πόλη. Τα καφέ τριγύρω που συνήθως είναι γεμάτα με κόσμο από τη δουλειά, γεμίζουν με

πανκιά, με ροζοκοκκινομπλέ μαλλιά, κορίτσια με μπούργκες και μείκαπ από κάποιο πολύ φουτουριστικό μέλλον, γαλλίδες φινετσάτες και θυμωμένες, γεροδεμένες καθαρίστριες, ομάδες γυναικών από διάφορες αφρικανικές χώρες, κάποιες θηλυκότητες γυμνές κράζουν τα γκαρσόνια, οι μαγαζάτορες δεν ξέρουν τι να κάνουν. Σιωπούν και κάνουν τη δουλειά τους. Κοπέλες από διάφορα συνδικάτα μοιράζουν καλέσματα για φεμινιστικές πορείες. Ο νόμος για το συνταξιοδοτικό θίγει πρώτα και απ' όλα αυτές.

Στη Γαλλία καταλήψεις σε εργοστάσια, πυρηνικά εργοστάσια, διυλιστήρια, λιμάνια, αποθήκες

Ήταν η αρχή αυτή ένα μεγάλο αναθάρρεμα με 500.000 κόσμο Παρίσι και πολύ μεγάλες πορείες σε όλη τη χώρα. Η καταστολή εκεί, η γαλλική αστυνομία δρα σαν τις λεγεώνες χωρίς υπερβολή, κάμερες υπάρχουν παντού, παίρνουν εντολή από κεντρικά σημεία παρακολούθησης εντοπίζουν έναν διαδηλωτή που θεωρείται επικίνδυνος και ορμάνε πάνω του κυριολεκτικά 40 μπάτσοι για να τον ακινητοποιήσουν. Αυτό κάνανε συνέχεια τις πρώτες μέρες. Το κατάφεραν αυτό ακόμα και με βουλεβάρτα τεράστια γεμάτα από δεκάδες χιλιάδες, γιατί αυτές οι ομάδες που το κάνουν έχουν εκπαιδευτεί σε πόλεμο.

Με τις μεγάλες πορείες να συνεχίζονται, όλα άλλαξαν στις 15 Μαρτίου. Ο Μακρόν κατάλαβε ότι το πολλοί βουλευτές του συντηρητικού Renaissance κόμματος στα δεξιά του δεν θα αφήσουν να περάσει το νομοσχέδιο στη Βουλή και ο Μακρόν το επέβαλε χωρίς ψηφοφορία με το άρθρο 49.3 – το έχει ξαναχρησιμοποιήσει – κάτι σαν τις ΠΝΠ στην Ελλάδα. Τη ίδια μέρα στη Place de la Concorde κάλεσμα σε «απαγορευμένη» πορεία από χύμα κόσμο, από συνδικαλιστές, περικυκλώνεται με ατσαλένια τείχη και κλούβες, χωρίς καμία φυσική διέξοδο. Αυτό εδώ λέγεται «nasse» και απαγορεύεται στη Γαλλία. Είναι αποικιοκρατικό «έθιμο». Η κατάσταση ξεφεύγει ο κόσμος γίνεται βίαιος, σπάνε το πλακόστρωτο του δρόμου της πλατείας, κάνουν παντού οδοφράγματα με τις λαμαρίνες για τα έργα των ολυμπιακών αγώνων, γίνονται πολλές συλλήψεις. Η αστυνομία δρα ακόμα

μεθοδικά όπως και τις προηγούμενες μέρες.

Την επόμενη στις 16 έχουν αλλάξει όλα. Υπάρχουν πολλά καλέσματα παντού, δεν καταλαβαίνουμε τίποτα, πως θα πετύχει αυτό. Με το που βραδιάζει στο 13^ο διαμέρισμα χωρίς να υπάρχει κάλεσμα κόσμος περπατάει στη μέση των λεωφόρων και σταματάει τη κυκλοφορία, φωνάζουν ότι θα πάρουν το κεφάλι του Μακρόν, καίνε ότι σκουπίδια βρουν. Το 13ο κάτω από το place d'Italie έχει πάρα πολλές κοινωνικές κατοικίες και εκεί ενώθηκε η γειτονιά με ανθρώπους που έρχονταν από παντού. Τα κάνανε όλα λαμπόγιαλο ! Μια άλλη πορεία από place d'italie ενώνεται με τα νότια του 13ου.

Πολύ περίεργη αίσθηση. Δεν ήτανε ακριβώς ότι βγήκαν να κάνουν αυτό. Δεν μπορούσαν αλλιώς, ήθελαν απλώς να είναι έξω στο δρόμο και να φωνάζουν συνθήματα όχι γιατί έχει απλά κάποια πορεία την οποία και ακολουθούν, αλλά γιατί απλώς η αστυνομία δεν τους αφήνει να είναι έξω στο δρόμο. «Παρίσι ξεσηκώσου!», φωνάζουν. Ένας 70αρης Γάλλος προχωράει μόνος του και βάζει φωτιά σε όλα τα συσσωρευμένα σκουπίδια που βλέπει, σπάει ζαρντινιέρες δρόμου, κάτι Ασιάτες από το China town στο 13^ο τον ακολουθούν. Τριγύρω κλειστά όλα τα μετρό. Η γειτονιά κάνει αυθόρμητες μικρές πορείες παντού. Στα νότια του 13^{ου} στα όρια με τα προάστεια ο κόσμος μπλοκάρει τα τραμ που λειτουργούν ακόμα, καίνε τις στάσεις του τραμ, συγκεντρώνονται έξω από τα κατειλημμένες μονάδες των εργατών καθαριότητας. Η αστυνομία ακολουθεί παντού. Ο κόσμος τρέχει δεν τους νοιάζει να αντιπαρατεθούν, κάνουν κύκλους σε όλη τη περιοχή. Πορείες συνενώνονται και σπάνε συνέχεια, συνθήματα παντού στους τοίχους, ειδικά στις εταιρείες ακινήτων που μοστράρουν στις βιτρίνες τους διαμερίσματα 25 τετραγωνικών για αγορά με 1 εκατομμύριο ευρώ. Επί 5 ώρες συνέχεια τρέξιμο, συνθήματα, σε ομάδες των δέκα, των εκατό, των χιλίων, αναλόγως του αν καταφέρνουν να συγκροτηθούν λόγω των επιθέσεων από την αστυνομία.

Οι πορείες σπάνε λίγο και ο κόσμος φεύγει από το 13^ο και πάει στη Βαστίλη με μετρό και στη περιοχή γύρω από το μετρό Opera. Στη Βαστίλη άλλη μια passe κρατάει τον κόσμο κλεισμένο χωρίς να μπορεί να φύγει. Η αστυνομία θέλει να στείλει τον κόσμο στα σπίτια του, να τον κουράσει. Δεν τα καταφέρνει. Στο Opera χαμός. Παντού στη περιοχή σε όλα τα δρομάκια άπειρος κόσμος στο δρόμο περπατάει και φωνάζει «Παρίσι ξεσηκώσου !, μην κοιμάσαι !» 12 η ώρα το βράδυ, μέχρι τις 3 το πρωί το σκηνικό της περιοχής έχει γίνει αγνώριστο. Παντού οδοφράγματα για να μην περνάνε οι κλούβες, όλα με τις λαμαρίνες από τα έργα των επερχόμενων Ολυμπιακών αγώνων. Ο κόσμος τραγουδάει «Είμαστε εδώ, ακόμα κι αν ο Μακρόν δεν το θέλει, εμείς είμαστε εδώ !» μπακάληδες και μινιμάρκετ που πολύ συχνά είναι Αιγύπτιοι, μαροκινοί, αλγερινοί κτλ, που είναι ανοιχτά μέχρι αργά τους κερνάνε φαγητά, μπύρες, οτιδήποτε. Στα στενά η αστυνομία περνά με τους αντίστοιχους ΔΙΑΣ. Και πάλι τρέξιμο.

Την επόμενη από το πρωί μικρές συγκεντρώσεις παντού μικρές πορείες στα πεζοδρόμια ανάμεσα σε κόσμο που πάει στη δουλειά. Κορναρίσματα στο δρόμο για τον κόσμο που διαδηλώνει. Συνδικάτα κλείνουν τις οδικές αρτηρίες προς το Παρίσι. Φρακάρουν όλοι οι προαστιακοί δρόμοι. Σκουπιδιάρικα βγαίνουν και αδειάζουν σκουπίδια στις πλούσιες περιοχές. Σε 5 πόλεις της Γαλλίας γίνονται επιχειρήσεις «νέκρωσης πόλεων», φράσσονται από τα συνδικάτα όλες οι εισοδοί προς τις πόλεις. Δεν μπαίνει τίποτα δεν βγάνει τίποτα. Σε ένα βίντεο μια κυρία 60-70 χρονών σε καρτσάκι και μαζί με 5-6 συνδικαλίστριες κάθεται με το καρτσάκι πάνω στις ράγες τρένου μπροστά από ένα τούνελ για να μην περάσει όποιο τρένο έρθει.

Ο αγώνας των εργατών καθαριότητας είναι συμβολικός. Δεν φαίνονται ποτέ. Πάντα σχεδόν άντρες μαύροι ή «Άραβες» από τα προάστια, πάντα μου έκανε εντύπωση γιατί όταν τους έβλεπα να αδειάζουν τα σκουπίδια από τα σπίτια στο δρόμο για δουλειά βρίζανε τους κατοίκους. Λένε: δεν μπορείτε να ξεχωρίσετε καν που πάει η ανακύκλωση και που τα σκουπίδια, οι κάτοικοι του Παρισιού είναι σνομπ και μαλάκες», «είμαστε άορατοι» λέγανε.

«Τώρα φαινόμαστε παντού». Κάθε βράδυ καίγονται από τον κόσμο τα σκουπίδια που συσσωρεύονται από τους διαδηλωτές. Η δήμαρχος Anne Hidalgo λέει ότι στηρίζει την απεργία τους αλλά στα μωλωχτά στέλνει τις ιδιωτικές επιχειρήσεις ή φαντάρους για να τα μαζέψουν. Ένας από τους «σκουπιδιάρηδες» μας λέει έξω από το εργοστάσιο επεξεργασίας σκουπιδιών στο 13^ο διαμέρισμα στις 21 Μαρτίου το μεσημέρι: Είναι πολύ καλό που έχουμε 1000 φοιτητά απέξω αυτή τη στιγμή. Κρατάνε τους μπάτσους απασχολημένους. Οι μπάτσοι δεν μπορούν να είναι ταυτόχρονα παντού. Σήμερα έγινε επίταξη κάποιων από εμάς, είναι πάρα πολύ εκνευρισμένοι που πρέπει να μαζεύουν τα σκουπίδια. Για αυτό το βράδυ πάμε και τα ξανά αδειάζουμε.» Απέξω από το εργοστάσιο ό,τι αμάξι περνάει κορνάρει στη στήριξη των απεργών, των φοιτητών. Δέκα κλούβες βαν λίγο αρκετά πιο κάτω υπενθυμίζουν στον κόσμο ότι παρακολουθείται. Αρχίζει μια παράνομη πορεία φοιτητών, με καλέσματα από πολιτικές οργανώσεις της εξ. Κοιν.Αριστεράς.

Στις πλούσιες περιοχές ο κόσμος ενοχλείται, λέει πως δεν γίνεται να μυρίζει έτσι η πόλη. Η αλήθεια είναι πως το Παρίσι μύριζε και πριν, και χειρότερα. Μούχλα, υγρασία, ποντίκια παντού. Χειρότερα γιατί η τέχνη της πολεοδομίας εδώ είναι να ομορφαίνει τα πάντα. Μέσα τα σπίτια είναι σάπια, οι δημόσιοι χώροι για να κάθεται συγκεκριμένες ώρες, πέτρες και στενά παγκάκια για να μην κοιμούνται οι 300.000 άστεγοι του Παρισιού δίπλα στις όμορφες πλατείες, ό,τι κατώφλι υπάρχει έχει κλειστεί με κάγκελα. Μόνο το καλοκαίρι αλλάζει αυτό. Συνήθως μετανάστες οικειοποιούνται παρτέρια πεζούλια που είναι φτιαγμένα ακριβώς για να μην μπορείς να αράξεις.

Από τις 18 και μετά αρχίζουν και μπαίνουν μέσα στην απεργία καθηγητές πανεπιστημίων και μαζικότατα τα φοιτητά. 400 λύκεια και 80 πανεπιστήμια κατειλημμένα.

Οι πορείες συνεχίζονται αντίστοιχα έτσι σε πάρα πολλές πόλεις Nantes, Rennes, Caen, Lyon (τρομερές συγκρούσεις), Μασσαλία (το αντιφα μπλοκ της Μασσαλίας είναι τεράστιο και

αξιοζήλευτο). Τη Κυριακή 18 είχε έτσι κι αλλιώς διοργανώσει καρναβάλι. Ο δήμος το απαγορεύει, το καρναβάλι γίνεται έτσι κι αλλιώς, αλλά πνίγεται στα χημικά.

Έτσι μέχρι και σήμερα. Υπάρχει ένα μεγάλο άγχος για το αν θα συνεχίσει όλο αυτό. Ο κόσμος δεν μπορεί αλλιώς, έτσι φαίνεται. Πιθανότατα είναι παροδικό. Ωστόσο αυτή τη στιγμή νιώθουμε ότι όλα είναι δυνατά με την έννοια ότι μπορούμε να σκεφτόμαστε ότι μπορεί να υπάρξει κάποια προοπτική. Τώρα όλα είναι στη θέση τους. Η πραγματικότητα είναι η διαδήλωση, οι άνθρωποι που βλέπω στις πορείες κατοικούν τη πόλη εκτός του κανονικού τυποποιημένου βασανιστηρίου, η εξαίρεση είναι η δουλειά. Πολύς κόσμος δουλεύει ασφαλώς. Αλλά πολύς κόσμος το αντιλαμβάνεται σαν εξαίρεση από κάτι άλλο στο οποίο θέλει να συμμετάσχει.

Εχθές διαψευστήκαν οι φόβοι. 800.000 στο Παρίσι. Όλη η εβδομάδα έχτισε τη χθεσινή πορεία. Τόσο κόσμο δεν έχω ξαναδεί ποτέ ούτε ξέρω αν θα ξαναδώ στη ζωή μου. Η αλήθεια είναι ότι δεν κατάλαβα πολλά από τη πορεία. Είχε τόσο κόσμο που δεν μπορούσα να καταλάβω τι γίνεται. Πορεία από τη Βαστίλη στη πλατεία της République και από εκεί στο Oréga. Παράλληλες μικρότερες πορείες παντού τριγύρω. Κλειστές λεωφόροι με 100 κλούβες-βαν της αστυνομίας και αμέτρητοι μπάτσοι. Έγιναν πάρα πολλά. Το πλήθος έσπασε τράπεζες και πολυεθνικές που συνήθως είναι φυλαγμένες, κόσμος στα μπαλκόνια χαιρετάει και ρίχνει βεγγαλικά. Στη Bordeaux κάψανε το δημαρχείο, κόσμος πέταξε σκουπίδια μέσα στα σπίτια βουλευτών, κάηκε αστυνομικό τμήμα στη Lyon. Στις πιο μπουρζουά πόλεις δηλαδή, που είναι οι «όμορφες πόλεις». Η Μασσαλία που είναι και λιμάνι είχε πρόσφατα 200.000 κόσμο σε πορείες.

Στο Παρίσι μέσα στο πλήθος όλοι οι πιθανοί τρόποι να διαδηλώσει κανείς. Μαχητικά, με πλακάτ, με αυτοσχέδιες κούκλες, συνθήματα με λογοπαίγνια, αυτοσχέδια φέρετρα, γελοιογραφίες του Μακρόν, κόσμος με ομπρέλες και λείζερ για να τυφλώνουν την αστυνομία, μουσική, ένα φοιτητικό μπλοκ απέραντο, τα συνδικάτα επίσης, η πορεία είχε ουσιαστικά το μέγεθος της διαδρομής της. Δεν υπάρχει τέλος ούτε αρχή.

Ευχόμαστε να συνεχίσει, σήμερα υπάρχουν πάλι καλέσματα. Όλα είναι δυνατά αλλά και πιθανότατα να είναι παροδικό. Κάθε μέρα που κατεβαίνει κανείς αξίζει. Κόσμος από την Ελλάδα μας λένε ότι θέλουν να έρθουν μόνο γι' αυτό. Έλληνες, από άλλες χώρες το ίδιο. Τρεισήμισι εκατομμύρια σε όλη τη Γαλλία στους δρόμους. Δεν είναι Μάϊος του 68 δεν είναι κίτρινα γιλέκα. Είναι κάτι καινούριο, διαφορετικό, δεν είχε σημασία αν είναι μεγαλύτερο η μικρότερο. Ήταν όμως τόσο απρόσμενο που συνέβαινε μπροστά μας και δεν το είχαμε πάρει χαμπάρι ή πιστέψει μέχρι πριν μια εβδομάδα.

Ο Μακρόν ετοιμάζει ολομέτωπη επίθεση. Επιτάξεις εργαζομένων στα διυλιστήριά της TOTAL. Θέλει να αποτρέψει την έλλειψη καυσίμων στη χώρα πάση θυσία και να λυγίσει τη CGT που παραδοσιακά είναι πιο αριστερό συνδικάτο (1 εκατομμύριο μέλη) με όλα τα προβλήματα που έχει αυτό. Αν το καταφέρει η CFDT το επόμενο μεγαλύτερο συνδικάτο θα κάνει αυτό που έκανε πάντα: θα αρχίσει να διαπραγματεύεται μόνο για τον εαυτό του, κάποιες παραχωρήσεις στην μετά μεταρρύθμισης εποχή. Οι αστυνομικές δυνάμεις στη χώρα, επί μια βδομάδα στο πόδι δεν μπορούν πια να τρέχουν. Ο Μακρόν ετοιμάζει νέα σώματα για την αστυνομία. Υπάρχει η ανάγκη να γίνουν οι κατειλημμένοι χώροι απεργίας κέντρα αντίστασης, πέρα από τη δράση στο δρόμο. Θα είναι κρίσιμο αυτό, στο επόμενο διάστημα.

Μια σημείωση. Το συνδικάτο της Sud Solidaires Rail (σιδηροδρομικοί), μας έκανε τη τιμή να μπει μπροστά σε μια από της πορείες το πανό μας για τη δολοφονία στα Τέμπη, μας συγκίνησαν, είχαν χάσει κόσμο σε άλλο « ατύχημα» το 2013. Είχαν ήδη βγάλει ανακοίνωση για τη τα Τέμπη πριν μιλήσουμε μαζί τους. Τους είπαμε τα συνθήματα που θα γράφαμε στο πανό, είχαν σκεφτεί ακριβώς τα ίδια...

Παρίσι, 24 Μάρτη 2023

Φ.Κ.

“Ο σύντροφος Φ.Κ. (ο ίδιος λέει ότι δεν έχει σημασία το όνομά του, γιατί αυτά που γράφει ανήκουν στη συλλογική μνήμη) που ζει στο Παρίσι, μοιράζεται μαζί μας στιγμές, εικόνες, πραγματικότητες, αισθήσεις και αισθήματα από τους δρόμους της Γαλλίας που φλέγεται.”

Ποιος ΜΑΗΣ 68 ; Για τις νέες εξεγέρσεις πρόκειται ρε παιδιά, δεν είναι ντροπή να το αποδεχτούμε

Του Νώντα Σκυφτούλη

” Όχι ο Μάρτιος του ‘23 δεν είναι ο Μάιος του ‘68. Και μην εκπλαγούμε αν δούμε τη Λεπέν επόμενη Πρόεδρο της Γαλλικής Δημοκρατίας.

Το 1968 κινητοποιήθηκαν αρχικά μαθητές και φοιτητές, μετά οι εργάτες και στο τέλος ολόκληρη η Γαλλία σε μια μαζική πολιτικοκοινωνική εξέγερση που οδήγησε στη διάλυση της Γαλλικής Εθνοσυνέλευσης και την προκήρυξη εκλογών.

Στον Μάρτιο του ‘23, με ένασμα το συνταξιοδοτικό, συμμετέχουν από αριστεροί μέχρι ακροδεξιοί, οι δεύτεροι μαζικά – μεγάλο ποσοστό των διαδηλωτών είναι οπαδοί της Λεπέν.

Με τη μετεωρική άνοδο της Ακροδεξιάς στη Γαλλία, η «Εθνική Συσπείρωση» σαρώνει. Όσοι λοιπόν χειροκροτούν το σήμερα, ας μην εκπλαγούν με το αύριο....”

Έλενα Ακρίτα

Η ανία που προκαλεί σε νέους και φρέσκους εξεγερμένους ο Μάης του 68 αγγίζει τα όρια της πλήρους αδράνειας και αυτός είναι ο λόγος που οι νέες εξεγέρσεις είναι τόσο “άγριες” τόσο μηδενιστικές , τόσο απρόβλεπτες και τόσο θαυμάσια “αθεϊστικές” εν αντιθέσει με την αφηγηματική κανονικότητα του συντρόφου Κον-Μπεντίτ των καλών και αγαθών “λυσσασμένων” και των φίλων λογοτεχνοπλάστων καταστασιακών που προκαλούν μια ιδιαίτερη *debooredom**.

Αν δεν μπορείς να είσαι σε αυτό το τωρινό ρυθμό μην προσπαθείς να οργανώσεις το νοικοκυριό σου. Ματαιοπονείς. Στο σπίτι δεν υπάρχουν ούτε παλιά ούτε κρεβάτια υπάρχουν, ούτε έπιπλα και οι πόρτες είναι σχετικές. Όλα τίποτα, όλα απο την αρχή. Η συντριβή του Κράτους στο προσκήνιο. Τίποτα λιγότερο.

Η ροή αυτών των νέων εξεγέρσεων είναι αδιευκρίνιστες χωρίς πρόσημο και δεν είναι για όλους, τουλάχιστον για όσους νομίζαμε ότι θα είναι. Ούτε για όσους και όσες νόμιζαν οι ίδιοι μετά πίστεως ότι θα είναι παρόντες. Δεν θα έχουν σίγουρη κατάληξη αυτές οι αναστατώσεις, ούτε καν κατάληξη. Ο λόγος ;

Η ριζοσπαστικοποίηση είχε ταυτιστεί και οικειοποιηθεί από την αριστερά στο παρελθόν και έμεινε εκεί, όπως και το περίφημο συγκαιρινό “αντισυστημικό”. Γνωστά αριστερά ψεύδη και τα δύο. Άκου αντισυστημικό οι κατεξοχήν συστημικές δομές! Τώρα που αναδύονται οι ωμές αλήθειες του υλικού κόσμου οι μεταφυσικές δεν έχουν θέση. Τα πάντα λοιπόν μπορούν να γίνουν. Η συμμετοχή μας στις νέες εξεγέρσεις δεν θα είναι αυτονόητη αλλά η παρουσία μας και ο πόλεμος στο δημόσιο χώρο θα είναι ο όρος για την συμμετοχή στη ροή μια σύγχρονης εξέγερσης. Δεν έχουμε δίκιο επειδή είμαστε αναρχικοί αλλά πρέπει να αποδείξουμε το δίκιο μας λόγω έργω.

Αυτός ο σχολιασμός της Έλενας Ακρίτα κυκλοφορεί ευρέως όχι μόνο στο διαδίκτυο αλλά διατυπώνεται με διάφορες παραλλαγές

από όλη την κεντροαριστερή γκάμα μέχρι δυστυχώς και την Αναρχία από καλούς συντρόφους και αυτή η έκταση της σύμπτωσης είναι ο λόγος που επικαλέστηκα αυτόν τον αρχικό σχολιασμό.

Το νήμα που τους συνδέει είναι κάτι περισσότερο από σαφές και έκδηλο. Είναι η οργάνωση του νοικοκυριού με τα αφηγήματα μας ,τα ιδεολογικά κατασκευάσματά μας, με βάση τα οποία συγκροτούνται οι νοητικές δομές μας με τις οποίες στη συνέχεια κρίνουμε τα συμβάντα στον δημόσιο χώρο. Όσο ευγενής και αν είναι κάποιος και τυχαίνει ταυτόχρονα Αριστερός ή ιδεολογικός εκεί τα πράγματα είναι χειρότερα. Ό,τι δεν ελέγχω το καταδικάζω ότι ελέγχω το χειραγωγώ είτε αυτό γίνεται με ευγενικό τρόπο είτε με αγενέστατο. Η Αριστερά με τη διγλωσσία. Τι δουλειά έχει η Αριστερά με τις σύγχρονες εξεγέρσεις; Καμία.Την είδαμε μπροστά στα μάτια μας το Δεκέμβρη του 2008.

Τα ίδια δεν έλεγαν και για τα κίτρινα γιλέκα;

Να επαναλάβουμε για πολλοστή φορά ότι οι νέες εξεγέρσεις έχουν κάνει ήδη την εμφάνισή τους σε όλο τον κόσμο τα τελευταία 20 χρόνια. Η μη παραγωγή νέων αφηγημάτων καθώς και η πλήρης απουσία ανοίγει την όρεξη στους εύτακτους να συνωστίζονται στα καταφύγια των παλαιών δοκιμασμένων ιδεολογικών αφηγημάτων που μάλιστα έγιναν και κρατικά. Αυτό συμβαίνει ακόμη και σε Αναρχικούς. Η ανεπάρκεια στο ζενίθ.

Ο αισθητός κόσμος έχει αποκατασταθεί και δεν χρειάζεται καμιά ιδεολογία να τον αποκαταστήσει, πόσο μάλλον μια πολιτική θεολογία. Τα πράγματα είναι συγκεκριμένα. Οι σύγχρονες εξεγέρσεις είναι αντιεξουσιαστικές απο την αρχή μέχρι το τέλος γιαυτό και οριζόντιες από την αρχή μέχρι το τέλος.

Συνελεύσεις παντού Διοικητικά συμβούλια πουθενά. Συνελεύσεις παντού θεσπισμένα συνδικάτα πουθενά όσο και αν κουνάνε τις σημαίες τους. Αντίσταση παντού και η βία του κράτους στο προσκήνιο.

Και στη Γαλλία στη χώρα των προαναγγελλόμενων επαναστάσεων ακόμη πιο συγκεκριμένα.

Πολύ καλά έκανε το Γαλλικό κράτος και έκανε χρήση του 49.3 και κυβερνά με έκτακτα διατάγματα προς έκπληξη των δημοκρατών όλων των παρατάξεων. Η παράκαμψη της Βουλής (Εθνοσυνέλευσης) αποκάλυψε ποιος είναι ο Κυρίαρχος αν και αυτό έπρεπε ήδη να είχε γίνει αντιληπτό από την κατάσταση εξαίρεσης που επέβαλλε στους συνταξιούχους πριν.

Ακόμη και η πρωθυπουργός κυρία Ελιζαμπέτ παρακολουθεί τις εξελίξεις “ανήμπορη” μπροστά στο σύγχρονο Λεβιάθαν. Το κράτος βρίσκεται εν δράσει και κανένας διαχειριστής του δεν μπορεί πλέον να το χαλιναγωγήσει. Μόνο η κοινωνία μπορεί και αυτό κάνουν όσοι και όσες βρίσκονται στο δρόμο τώρα από τον Γενάρη.

Και αν οι εργάτες πετρελαίου ξεκίνησαν την ανταρσία τώρα ένα πλειοψηφικό ρεύμα είναι στο δρόμο. Ο Δημόσιος χώρος πήρε τα πραγματικά του χαρακτηριστικά. Καταλήφθηκε από ανθρώπους, γέμισε απο συνελεύσεις και διαβουλεύσεις .

Οι απόψεις τέθηκαν και τίθενται κάθε μέρα και καλείται ο καθένας να πάρει θέση. Ο εμφύλιος η σύγκρουση και η βία είναι στο προσκήνιο. Οι από κάτω με την άμεση δημοκρατία και οι από πάνω με το κράτος και χωρίς ούτε έμμεση δημοκρατία, παρά και ενάντια στα κόμματα παρά και ενάντια στο κράτος. 64 χρόνια νάνε οι ώρες σας. Το τι θα γίνει αύριο θα το αποφασίσουν οι εξεγερμένοι. Οι υπόλοιποι μπορούν να σχολιάζουν Ελεύθερα..

* Η άνια που προκαλεί ο Ντεμπόρ

Περί γνωμοδοτήσεων και άλλων ψευδαισθήσεων δημοκρατίας

Τη Δευτέρα 21/3, στο δημοτικό συμβούλιο του δήμου Ζίτσας στην Ελεούσα, υπήρξαμε μάρτυρες σε άλλο ένα έγκλημα από τα πολλά που έχει διαπράξει ο Πλιάκος και τα τσιράκια του.

Ο χώρος του δημοτικού συμβουλίου ήταν γεμάτος με κόσμο, μεταξύ αυτών συλλογικότητες, συνελεύσεις κατοίκων χωριών, σύλλογοι, παρατάξεις και άτομα, που βρισκόταν εκεί για να τοποθετηθούν ή/και να διαμαρτυρηθούν ενάντια στην επικείμενη εξόρυξη. Το θέμα της γνωμοδότησης της ΜΠΕ για την ερευνητική γεώτρηση υδρογονανθράκων στη Γιουργάνιστα μπήκε τελευταίο, καθόλου τυχαία, καθώς σκοπός τους ήταν η εξάντληση του κόσμου από τα υπόλοιπα θέματα και η αποχώρηση του νωρίτερα, κάτι το οποίο δεν συνέβη και μας βρήκαν μπροστά τους για άλλη μια φορά.

Καθόλη τη διάρκεια κάποιος κόσμος έκανε εμπεριστατωμένες τοποθετήσεις σχετικά με τις καταστροφικές επιπτώσεις που θα επιφέρει η εξόρυξη. Φυσικά, οι τοποθετήσεις αυτές έγιναν από τον παρευρισκόμενο κόσμο και όχι από το δημοτικό συμβούλιο. Πλιάκος και δημοτικοί σύμβουλοι είχαν άγνοια τόσο για το τι λέει η μελέτη περιβαλλοντικών επιπτώσεων, όσο και για την καταστροφή του τόπου στην οποία με περίσσια ευκολία συνυπέγραψαν. Άλλος κόσμος προσπάθησε κάνοντας επίκληση στο συναίσθημα των δημοτικών συμβούλων, τους οποίους δεν τους συγκίνησε κανένα επιχείρημα από αυτά που ακούστηκαν καθώς πάνω από όλα βάζουν τα κέρδη και τα συμφέροντα τους.

Εμείς από την πλευρά μας φωνάξαμε συνθήματα, πετάξαμε τρικάκια και παρεμβαίναμε ενάντια στο λόγο αυτών που είναι υπεύθυνοι για την καταστροφής της Ηπείρου.

Άλλωστε μας είναι ξεκάθαρο πως η κυβέρνηση έχει αποφασίσει ήδη. Η εκάστοτε πολυεθνική εταιρία έχει το πράσινο φως. Οι καιροι είναι δυσκοιοι. Ζουμε σε κατάσταση μόνιμης έκτακτης ανάγκης. Οπότε όλα επιτρέπονται. Όπως στον πόλεμο.

Δε ζητείται από την τοπική αυτοδιοίκηση να αποφασίσει. Μόνο ένα "άντε πες μας και 'συ τη γνώμη σου". Και σαν καλό φερέφωνο της εκάστοτε κυβέρνησης τη λέει. Για καλό και για κακό με τη συνοδεία κλουβών της αστυνομίας. Με κλειστές πόρτες σε λουξ αίθουσες.

Και έτσι τόσο απλά και τόσο γρήγορα ξεπετάνε το μέλλον μας.

Που προμηνύεται τόσο πράσινο όσο το χρώμα του αργού πετρελαίου που επιπλέει σε θάλασσες μετά από “ατυχήματα”. Πάντα για το καλό μας.

Χθες ο δήμος Ζίτσας τάχθηκε υπέρ της εξόρυξης με πλειοψηφία 14 προς 12.

Όλα τώρα ξεκινάνε. Θα μας βρουν μπροστά τους.

Ανοιχτή Συνέλευση στα Γιάννενα ενάντια στην Ενεργειακή Ληλασία